CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"WHOSOEVER WILL BE A FRIEND OF THE WORLD IS THE ENEMY OF GOD." James 4 : 4

JANUARY 26th, 1962 - No. 530 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

OVER SCHUILKELDERS GESPROKEN

door Drs. M. VRIEZE.

Gaat U ook een fall-out-shelter bouwen? Het zou een verstandige daad zijn. Het heeft geen zin te doen alsof er niets aan de hand is. Er zijn uiterst gevaarlijke spanningen in onze huidige wereld. De oorlogsdreiging is reëel. Wat we, dag op dag, horen over "radioactive dust" en "fall-out" is waarlijk niet het macabere product van een waanzinnig geworden journalist. Het is goed ons nuchter te realiseren in welke situatie we ons bevinden. En het is goed tijdig onze maatregelen te nemen.

Tijdens de laatste wereldoorlog hebben velen het bitter betreurd dat ze niet, toen er nog tijd voor was, voldoende voorbereidingen hadden getroffen om de ontstellende catastrofe de losbrak het hoofd te kunnen bieden. De houding van "Het zal mijn deur wel voorbijgaan" heeft velen tot slachtoffer gemaakt die het anders niet hadden behoeven te worden. Menigeen is, doordat de ernst van de situatie te laat tot hem begon door te dringen, uitgeschakeld voordat hij nog maar een bijdrage van betekenis had kunnen leveren voor de strijd voor vrijheid, recht en vrede.

Ook voordat de tweede wereldoorlog een afschuwelijk feit werd klonken er van alle kanten waarschuwingen. Maar menig gewaarschuwd man telde desondanks niet voor twee, omdat zulke waarschuwingen met een soort hooghartig en spottend hoongelach werden begroet. Gaat deze situatie zich nu herhalen?

Natuurlijk, het bouwen van een schuilkelder is maar een geringe daad in het geheel van de vele voorbereidingen op een mogelijke derde wereldcatastrofe. Het is bovendien de vraag of zulk een "fall-out-shelter" afdoende zal zijn, iets wat alleen na afloop van een mogelijke oorlog kan worden bekeken. Maar de man die onlangs de opmerking maakte dat wie een schuilkelder bouwt bewijst vervuld te zijn van de goede onverzettelijkheid en vastberadenheid, had het toch wel aan het rechte eind. Het is zo gemakkelijk ons te laten beïnvloeden door het defaitistisch gelamenteer in de geest van "als ze met atoombommen beginnen, is er toch niets meer dat ons kan redden". Maar wat we nodig hebben is een flinke dosis onverzettelijkheid en een sterke beslistheid om door te zetten, zonder opgeven.

Laat niemand zeggen dat hier een humanistische toon wordt aangeslagen, want zijn onverzettelijkheid en beslistheid niet altijd weer juist de characteristica geweest van het onbeschimmelde calvinisme?

Alleen maar, deze vastberadenheid dient nu ook breder en wijder uit te komen dan alleen in de bouw van een schuilkelder. We kunnen ook zeggen: het moet positiever zijn. Tenslotte is een schuilkelder een ding om in weg te kruipen, dekking te zoeken tegen wat een mens physiek te gronde kan richten. Maar er zijn voor de mens zaken die belangrijker zijn dan een physiek blijven voortbestaan, zelfs na een wereldcatastrofe. De mens moet immers altijd zijn m e n s G o d s, een mens met een roeping en een opdracht in deze wereld. Een mens dus ook die zich realiseert dat er gevaarlijker dingen zijn dan fall-out en een "nuclear war".

Tot die gevaarlijker dingen behoort het geestelijk niet voorbereid zijn op situaties die zich in onze wereld niet alleen zouden *kunnen* gaan voordoen in geval van een huiveringwekkende en vernietigende uitbarsting van bommengeweld, maar ook op situaties die zich, *nu reeds*, in de werkelijkheid vertonen. Ik heb het oog op de schijnbaar algemene religiositeit in ons werelddeel, een religiositeit zonder enige werkelijke diepgang of concrete inhoud. Het is, ook in ons land, allerminst iets om je over te schamen wanneer je lid van een kerk bent. Integendeel, het behoort tot de haast vanzelfsprekende dingen, en tot de goede toon. We kunnen zelfs opmerken dat er een soort groeiende populariteit der kerk bestaat. Het is hier niet de plaats deze groei nader te bekijken en te pogen er een verklaring van te geven. Het kan voldoende zijn op te merken dat dit ongetwijfeld samenhangt met de desintegratie van onze moderne samenleving op het amerikaanse continent, en de verbeten poging om toch iets van een "community", een samenhang en gemeenschap, terug te brengen in een wereld waar de mens niet meer alleen is en desondanks steeds meer vereenzaamt. We zien dan ook dat juist in de nieuwere wijken en buurten van zulk een groeiende populariteit van de kerk kan worden gesproken. Maar, en daarom gaat het nu vooral, met deze veralgemening van het religieuze — die ook onmiddellijk te constateren valt voor wie de best sellers lijsten van boeken en grammofoonplaten eens bekijkt — gaat hand in hand een ontstellend verlies aan diepgang en religieuze inhoud. Het begint er steeds minder op aan te komen wat of in wie men nu eigenlijk gelooft. Verschillen vallen daardoor meer en meer weg. Men houdt een vaag geloof in God over, van wie we nu eigenlijk niet eens weten of we zijn naam nog langer met een hoofdletter mogen schrijven.

Er is al door meerderen, om ons nu maar tot Canada te beperken, geschreven over Canada's goden. Democratie, "citizenship", "community", zijn slechts enkele namen uit het godenregister. Discriminatie vervult daarbij, samen met enkele andere begrippen, de rol van de anti-goddelijke macht, het satanische. Het zou een verdienstelijk werk zijn wanneer onder ons deze situatie eens aan een nauwgezet onderzoek werd onderworpen. Duidelijk kan in ieder geval, voor iedere serieuze opmerker op het Canadees toneel, zijn de intens destructieve kracht van een hand over hand toenemende secularisatie, juist ook van de religieuze inhouden.

Is men hierop onder ons nu voldoende voorbereid? Ontdekken we, en in deze adembenemende oorlogsdreigingen en in deze snel groeiende secularisatie, nog wel iets van het *gericht* Gods dat over deze wereld gaat in dit "laatste der dagen"? Of is dit gerichts-thema ons langzamerhand vreemd geworden? Zijn we ontgroeid aan de taal der Apocalypse? Hebben we het begrip gericht soms gereserveerd voor af en toe eens een interessante inleiding op een onzer verenigingen?

Dat zou dan betekenen dat we slachtoffer geworden zijn van een geleidelijke geestelijke ontwapening, waartegen geen enkele schuilkelder bestand is. Het is goed een schuilkelder te bouwen om op alles wat physiek kan aantasten enigszins voorbereid te zijn. Maar wat baat zulk bouwen wanneer we niet meer door hebben waar het in onze tijd nu t e n d i e p s t e om gaat, het gericht van de levende God over een wereld die Hem heeft verlaten? Zijn gericht k a n komen in atoombommen, maar Zijn gericht komt ook en vooral in het "aan zichzelf overgegeven worden" van de mens die Zijn openbaring in Christus, Zijn ene en absolute evangelie, waarnaast geen ander evangelie bestaat, grondig heeft genegeerd. Laat niemand zich vergissen. Het bouwen van een schuilkelder en van een kerkgebouw is in zichzelf geen enkele garantie tot afweer tegen een gericht Gods. Alleen God Zelf, in Zijn Zoon, is de vaste schuilplaats, waar de mens veilig woont, en waar hij beveiligd is tegen de schrik des daags en de pijl die des nachts vliegt.

Waarmee we maar willen zeggen dat er werk aan de winkel is en blijft. Een werk naar binnen, van consolidatie en innerlijke versteviging van wat door Gods genade werd verkregen. Een diepe en intense bezinning op de onmetelijke rijkdom van het geopenbaarde Woord Gods. Als er ooit een tijd is geweest waarin we elkaar moesten toeroepen tot studie, tot onderzoek, tot het indringen in wat God heeft gezegd, en bovenal tot een vurig en vast geloof, dan is dat nu. Maar ook een werk naar buiten, in het concreet maken van de werfkracht der kerk, in het uitdragen van het Goede Nieuws, in het proclameren van het ene evangelie, dat absoluut is en geen marchanderen gedoogd. We weten dat Johannes op zijn eenzaam eiland, waar hij toch zo onstuimig veel zag gebeuren, moest horen dat de wereld zich niet heeft bekeerd onder de grote gerichten die over de aarde kwamen.. Maar we weten ook dat desondanks de twee getuigen voortgingen — wee mij als ik het evangelie niet verkondig! — met hun profeteren.

TIEN STUDENTEN UIT 6 VERSCHILLENDE LANDEN, allen gepromoveerd met een graad in de natuurwetenschappen, zijn in staat gesteld een cursus van 24 weken bij te wonen van de Atomic Energy of Canada Ltd. in Chalk River in Ontario. Mrs. Eileen Brown houdt hier toezicht op een chemisch splitsing experiment, dat wordt uitgevoerd door Yasuichi Kurosaki uit Japan.

HULDEBLIJK BIJ 25-JARIG HUWELIJKSFEEST VAN H.M. DE KONINGIN EN PRINS BERNHARD

Het zilveren huwelijksfeest van Koningin Juliana en Prins Bernhard zal in de eerste dagen van mei gevierd worden. Voor die gelegenheid is de "Stichting Nationaal Comité voor het Zilveren Huwelijksfeest van Koningin en Prins der Nederlanden" gevormd. Rekening houdend met de door de jubilarissen uitgesproken wens geen persoonlijke geschenken te ontvangen, stelt het Nationaal Comité zich ten doel als huldeblijk een som gelds aan te bieden met het verzoek dat Zij daaraan een bestemming zullen geven.

Er zijn onder de Nederlanders en oud-Nederlanders in Canada ongetwijfeld velen die met een bijdrage van een dollar of meer hun dank, verknochtheid en hulde willen betuigen aan het vorstelijk paar, dat de edelste vaderlandse eigenschappen in zich verenigt.

Door inwoners van Ontario en Manitoba kunnen bijdragen in de vorm van money-orders, cheques of contanten worden gezonden aan Consulate-General of the Netherlands, 195 Bay Street, Toronto 1, Ontario. Men gelieve in verband met de verantwoording naam en adres duidelijk te vermelden.

Een Sovjet beoordeling van Christelijke gelovigen

Burgers van de Sovjet Republiek, die vasthouden aan hun Christelijk geloof, zijn nu in twee klassen verdeeld — de "fanatieken" en de "formalisten".

Dit onderscheid wordt gemaakt in een artikel dat verscheen in "Voprosy Filosofii", een publicatie van het Philosofisch Instituut van de Sovjet Akademie van Wetenschappen. Het artikel trachtte een verklaring te geven van de redenen, waarom de godsdienst in Rusland nog steeds voortbestaat.

Het blad beschrijft de "fanatieken" als een uiterst dynamische groep, die propaganda maken voor hun overtuiging en deze verdedigen. De meeste van deze mensen behoren tot een secte, die zich sterk beijvert voor de opvoeding van hun kinderen in dezelfde geest, wordt dan verder opgemerkt.

Onder de "formalisten" worden anderzijds Christenen gevonden, die verdraagzaam zijn in hun houding tegenover het atheisme en die beginnen te twijfelen aan hun godsdienstige erfenis. Hun gedrag is "inconsequent" omdat zij voortgaan met vast te houden aan de doop en andere godsdienstige gebruiken. Volgens "Vosprosy Filosofii" moet onder deze groep begonnen worden met een "systematische wetenschappelijke opvoeding".

Het artikel vervolgt met te zeggen dat de godsdienst nog een sterke kracht is in landelijke gebieden, waar de mensen nog vasthouden aan "het oude conservatieve leven en geloof". Er wordt ook op gewezen dat "de mensen nog een groot ontzag hebben voor de verschillende kloosters", die een factor zijn om het godsdienstig geloof in de Sovjet Unie vast te houden.

— *De Kruisbanier*

RECHTSKWESTIE...
POLITIEKE KWESTIE

Vooral in de laatste maanden zijn verschillende vraagstukken aan de orde geweest of nog aan de orde, waarvan de oplossing of behandeling velen al heel weinig bevredigt. Wij denken aan het gebeuren in Goa, waar India in volle vredestijd een einde heeft gemaakt aan oud Portugees bezit, zonder dat de weg, voorgeschreven en aanvaard in het handvest van de Verenigde Naties werd gevolgd. Natuurlijk denken wij ook aan het geschil om Nederlands Nieuw Guinea, aan de kwestie-Berlijn en het gehele vraagstuk van Duitsland. Aan al die landen, welke in strijd met het recht van zelfbeschikking onder communistische druk staan. Aan de wijze, waarop Nasser omspringt met de doorvaart door het Suezkanaal, zulks in strijd met allerlei volkenrechtelijke overeenkomsten. Aan Kongo en zijn moeilijkheden. Aan hetgeen in Cuba gebeurt en aan het jarenlange conflict om de zelfstandigheid van Algerië.

Bij al deze problemen is het maar heel gemakkelijk, om aan te tonen, dat hier gehandeld wordt in strijd met het recht. Maar velen geven dit grif toe, onder bijvoeging, dat het hier niet alleen gaat om een rechtskwestie, maar om een politieke kwestie. En men zegt dan dat de internationale politieke verhoudingen verhinderen, dat hier volledig de weg van het recht wordt gevolgd. En daarmede is de kous dan af. Men maakt zich niet druk over de vraag, of de inbreuk op het recht onrecht betekent. En men komt helemaal niet toe aan de ongerustheid, welke behoorde te worden opgewekt door de botsing op dit punt met de overtuiging, dat de samenleving te gronde gaat, indien het recht niet wordt verwerkelijkt.

Verschillende schrijvers en sprekers hebben bij hun volksvoorlichting zich schuldig gemaakt aan deze geheel onjuiste tegenstelling van recht en politiek.

Dit was te gevaarlijker, omdat men op die manier de gedachte opwekt, dat het in de politiek niet zo nauw aankomt op vraagstukken van recht en onrecht. Slechts bij de behandeling van sociale vraagstukken herinnert men zich dan eensklaps, dat politiek ook nog wel iets te maken heeft met recht.

Het dacht ons goed in ons eerste artikel in 1962 de probleemstelling rechtskwestie.... politieke kwestie eens nader te bezien.

* • *

Wij spreken van een rechtskwestie, als men een oplossing van een vraagstuk nastreeft volgens de regels van het recht. Nu kan men recht opvatten als het geheel van normen, die in een samenleving behoren te worden gevolgd en welker nakoming kan worden afgedwongen. Men kan dus spreken van het recht van beschaafde volken, dat als regel een hoge mate van ontwikkeling heeft bereikt, maar ook zelfs van het recht, dat in een zeeroversstaat wordt nageleefd. Evenwel weten de meeste volken wel, dat de grondslag van het recht gelegen is in een hogere ordening, die onafhankelijk is van 's mensen toedoen. Het menselijk recht is gebrekkig, maar dat eeuwige recht, waarnaar alle menselijke recht zich heeft te richten is volmaakt, omdat, en nu zien wij door de ogen van de christen, dat recht gefundeerd is in de wil van God. En zo belijdt de christen ook, dat ons van dat recht beginselen zijn geopenbaard, gedeeltelijk in Gods openbaring in de Heilige Schrift, gedeeltelijk ook in de ontwikkeling van het menselijk rechtsbewustzijn.

Recht behoort dus altijd bij een menselijke samenleving. En zo heeft zich in de volkeren samenleving geleidelijk, met veel vallen en opstaan, een zeker recht ontwikkeld, het volkenrecht. Eeuwenlang tobde men bij dat volkenrecht met het gemis van een autoriteit, die de nakoming van dat recht kon afdwingen. Tat aan de rechtspraak in Neurenberg toe, heeft men zich vaak er mee moeten tevreden stellen, dat afzonderlijke staten zelf het recht der volken moesten handhaven. Bij die eigen richting heeft men echter het gevaar, dat men zo licht niet onbevooroordeeld te werk kan gaan. En vandaar dat het zulk een vooruitgang werd, dat men onafhankelijke lichamen in het leven ging roepen, die buiten de partijen stonden en wier uitspraak dus meer kans had met dat eeuwige recht overeen te stemmen dan wanneer de partijen zelf met de wapenen een oplossing nastreefden. En zo heeft men thans het Hof van Internationale Justitie. Dit lichaam oordeelt op grond van verdragen en andere overeenkomsten, van algemene rechtsbeginselen en soms ook op grond van hetgeen het zorgvuldig getoetste rechtsbewustzijn als recht oordeelt. De rechters in dit internationale hof behoren tot de hoogste juristen en moeten bevoegd zijn in het eigen land benoemd te worden tot lid van het opperste gerechtshof. Al kan de nakoming van deze uitspraken nog niet worden afgedwongen, al zijn deze uitspraken als alle mensenwerk feilbaar, toch komt men hier in aanraking met het streven iets te verwerkelijken van dat eeuwige, onveranderlijke normenstelsel, dat in de samenleving der volken behoort te worden nageleefd.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Vandaar dat het zo voortreffelijk was, dat de Nederlandse regering indertijd heeft voorgesteld het vraagstuk Nederlands Nieuw Guinea aan het Hof van Internationale Justitie voor te leggen. En het spreekt boekdelen, dat Indonesië altijd geweigerd heeft hieraan mede te werken.

Nu staat politiek helemaal niet tegenover recht. Integendeel. Indien men politiek opvat als kunst is politiek de geschiktheid, om mensen of mensengroepen te organiseren, zodat er een goede rechtsorde tot stand komt. Dat betekent, dat men in de politiek altijd het oog moet rechten op het bereiken van een bepaald doel. Daar volgt uit, dat degenen, die politiek beoefenen de verleiding in zich hebben aan dit doel de middelen ondergeschikt te maken. Bij het tot stand brengen van een samenleving van volken wordt deze verleiding groter, omdat er nog geen volledige mogelijkheid is de onderlingen verhouding volgens rechtsregels af te dwingen. Bovendien heeft elk volk de neiging gebruik te maken van eigen kracht. En tenslotte zal men bij de regeling van de verhouding tussen volken steeds rekening moeten houden met de verhoudingen, waarvan men uitgaat en met de wisselingen, die door de voortdurende ontwikkeling in de toestanden noodzakelijk zijn. Evenwel mag men nooit verzuimen rekening te houden met het recht. Laat men dit na, dan beoefent men een afkeurenswaardige politiek.

Men mag dus nooit zeggen, dat men het recht wel in de steek kan laten, als er machtsfactoren in het spel zijn. Ook bij de rechtsverwerkelijking kan men soms voor iets onmogelijks komen te staan. Zelfs is het openbaar ministerie wel eens bevoegd, om allerlei reden, af te zien van een vervolging, maar dat moet hoge uitzondering blijven. En het is volkomen onjuist van de toepassing van het recht af te zien, ook waar dit tot de mogelijkheden behoort.

Wie zich aan de verwerkelijking van het recht onttrekt, alleen op de grond, dat het hier gaat om een politieke kwestie, tast het recht aan. En wie het recht aantast, tast daarmede ook de samenleving der volken aan. Want het recht is een bestaansvoorwaarde, zonder welke geen behoorlijk samenleven mogelijk is.

* • *

Wil de organisatie van de Verenigde Naties enige toekomst hebben, dan zal zij bij al haar besluiten moeten rekening houden met het recht. Nimmer mag zij zich van een vraagstuk afmaken met het argument, dat het hier geen rechtskwestie is, maar een politieke kwestie. Want elke politieke kwestie heeft aanraking met het recht. En zelfs als men niet het recht om allerlei oorzaken kan verwerkelijken, zal men dit nooit als iets gewoons, maar steeds als een betreurenswaardige uitzondering moeten voorstellen.

Mr. L. W. G. Scholten.

ER IS EEN MAN ZOEK!
Speelt Molotov nog een rol?

Verschillende ambassades, die anders hun regeringen wel iets kunnen vertellen over de voorvallen in de Russische hoofdstad, kunnen er nu moeilijk meer een touw aan vastknopen.

Wat is er aan de hand? Zijn er moeilijkheden in de partijleiding en dus in de regering? Zijn er moeilijkheden in de diplomatie, nu Oost-Duitsland zo maar in het openbaar verschil van mening durft te hebben met Rusland? Of komen beide moeilijkheden tegelijkertijd?

Het zijn vragen, die op het moment dat wij dit schrijven nog onbeantwoord moeten blijven. Dit kan echter met een paar dagen gemakkelijk veranderen. En laat niemand zich te vroeg verheugen. Toen Lenin stierf, kwam Stalin. En toen Stalin stierf, kwam Malenkof. En toen deze afgedankt was kwam Khrushev, tijdelijk (maar voor de schijn) geflankeerd door Bulganin. Ondanks al deze opeenvolgingen en mutaties is de communistische dreiging niet verminderd. Integendeel. De geschiedenis gaat door en de anti-christelijke machten worden nog niet gebroken. Nog niet.

Khrushchev heeft in de loop der jaren wel enige ervaring opgedaan in het verwijderen van lastige elementen. Maar met zijn vijand Molotov schijnt het niet best te lukken. De man Molotov stond eens in hoog aanzien. Hij is premier en minister van buitenlandse zaken geweest en dat zijn sporten op de Russische ladder die men niet gemakkelijk bereikt. Maar hij heeft het bestaan om jaloers te zijn op kameraad (!) Khrushchev en dat scheen tevens het einde van zijn carriere te wezen. Per gratie kon hij ambassadeur worden in Outer Mongolia, de bufferstaat tussen Rusland en China. Of dit wel zo'n verstandige benoeming is geweest zal de toekomstige historieschrijver beter kunnen beoordelen, maar momenteel lijkt het er niet op.

Het is bekend, dat Rood China Molotov wel mag. Die praat niet over „peaceful co-existence zoals Khrushchev. Communistisch China wil geen co-existence, en helemaal niet peaceful, en hierin vindt hij in Molotov een verwante ziel.. Niet in Khrushchev.

Het is bovendien niet onwaarschijnlijk dat hierbij nog een andere overweging een rol speelt. Van de communistische landen speelt Rusland thans de eerste viool. Die partij wil het China van Mao-Tse Tung heel graag overnemen. En Mao is bereid alle middelen te gebruiken om Rusland's rol over te nemen. Dit blijkt o.m. duidelijk uit de morele steun die Rood China aan het kleine Albanie verleent. Er kan nauwelijks enig voordeel voor China liggen in het zich allieren met zo'n klein en ver verwijderd land. Maar het feit dat Albanie zich tegen Rusland verzet is voor Mao reeds voldoende reden om Albanie bij te springen.

In de Russische leiding speelt, althans voor de buitenwereld, Khrushchev de eerste viool. En die rol wil Molotov wel overnemen. Misschien nog niet eens zozeer om de leiding in handen te krijgen, dan wel om Khrushchev ten val te brengen. Kan hij zich dan een betere medespeler indenken dan Communistisch China?

In dit streven voelde Molotov zich in Outer-Mongolia natuurlijk helemaal niet op zijn plaats. Dat land is veel te ver in een uithoek van de wereld. En wat tot nu toe nog niemand, die in ongenade gevallen was, heeft klaargespeeld, is Molotov gelukt. Hij heeft om overplaatsing gevraagd omdat het klimaat slecht was voor zijn gezondheid. Het moge al bevreemdend zijn dat hij daarom vroeg, het is nog vreemder dat het hem werd toegestaan. Waarom? Het kan haast niet anders of Molotov moet bepaalde machten aan zijn zijde hebben.

Het lag toen in de bedoeling om hem ambassadeur in Den Haag te maken, maar Nederland was niet op het gezelschap van zulk een slimme diplomaat gesteld. Toen heeft zijn regering hem benoemd als permanent gedelegeerde bij een Atomic Energy Agency in Wenen. Een opvallend ondergeschikt baantje voor een man met een staat van dienst als Molotov. Molotov heeft het dan ook niet genomen, temeer niet omdat men hem in de Ambassade te Wenen uitsloot van geheime partijvergaderingen. Hij ging met zijn vrouw naar Moskou, doch is niet naar Wenen teruggekeerd, hoewel hem dit was toegestaan.

Maar waar is hij dan nu? Niemand schijnt het te weten. Dringender dan de vraag waar hij is, is de vraag wat hij doet. Is het niet zeer opvallend dat juist nu Oost-Duitsland zo vermetel wordt? En is het niet treffend dat deze vermetelheid juist uitkomt in een meningsverschil met Khrushchev? Een meningsverschil ontstaande uit de peaceful co-existence-theorie van Mr. K. tegenover een onbuigzaamheid van Oost-Duitsland's Walter Ulbricht. Of van Molotov?

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

ONBENUTTE TIJD

Bij de lezing van het boek van Marion Laudy: "In human error we are all alike", komt vlak voor het einde een gesprek voor van iemand die vrijmoedig met haar arts spreekt over een haar slopende, ernstige en gevreesde ziekte. Bij dat gesprek komt zij tot de volgende uitspraak: "We kennen elkaar nu zo lang. U zoudt moeten weten dat ik de waarheid verdragen kan". En na een kort zwijgen: "Ik geloof dat ik alles heb gehad wat het leven maar geven kan, veel verdriet, veel geluk. En eens moet er immers een einde aan komen. Al komt het voor mij te vroeg. Maar heeft niet bijna iedereen het gevoel dat zijn dood te vroeg komt? Ik geloof dat we allemaal, wanneer we allemaal van te voren de dag en het jaar wisten, dat we zouden sterven, we bijna zonder uitzondering ons leven anders zouden leven dan we nu doen. We zouden het einde niet in een vaag, eeuwig verlengbaar perspectief zien en daarom als iets haast onwerkelijks. We zouden telkens de neiging voelen de tijd die ons nog blijft, te meten en elk ogenblik zou zó kostbaar worden, dat we alles ervan zouden proberen te maken. Ik geloof dat we er iets beters van zouden maken dan we nu doen...."

Het antwoord van de arts kunnen we buiten beschouwing laten. Het is te doen om de gedachte, die in het bovenstaande naar voren komt, namelijk de ERNST en de BETEKENIS van de menselijke daden. Men kan zeggen dat de zieke bezig is met een belangrijke gedachte: of mensen in het algemeen niet leven zonder op de betekenis van de hun gegeven tijd te letten. Men kan het ook zo uitdrukken: ze leven vaak alsof ze een **onmetelijke** tijd hebben, die ze naar believen kunnen gebruiken. Als het eens bekend was, zo vraagt deze zieke zich af — en wanneer we het eens zouden weten hoe lang of kort we nog tijd hebben, dan zou het **anders** zijn. We zouden als het ware staan onder de indrukwekkende kortheid, die ons zou nopen orde op zaken te stellen, te handelen en te doen wat onze hand nog vond om te doen in de tijd van onze aardse woning.

Ik denk bijv. aan het bekende woord van Paulus in Efeze 5 : 16, dat we nauwlettend moeten wandelen, niet als onwijzen, maar als wijzen en ons de gelegenheden moeten ten nutte maken. We moeten zo wandelen, zegt Paulus, omdat de dagen boos zijn. Hij ziet het kwaad zich grootmaken in die tijd die geschonken wordt en in die kwade dagen pleit hij voor iets goeds: het benutten van de gelegenheden, het **uitkopen** van de tijd.

We moeten niets op de lange baan schuiven, omdat we er toch nog tijd genoeg voor hebben. Hoe menigmaal bevinden we ons op dat snoor en er zijn al heel wat nagelaten daden geweest, die later niet meer kwamen, omdat de tijd tóén op was! Dan hebben we met de tijd gespeeld en de mogelijkheden, de gelegenheden, niet benut. We zeggen wel dat het leven maar kort is, maar in de practijk doen we soms alsof het het eeuwige leven is, met onbegrensde mogelijkheden. Hoe menigmaal blijven verstoorde verhoudingen verstoord, omdat er nog tijd genoeg was (dachten we), en dan ineens is de tijd òp! We houden dan een kwaad geweten over, maar we kunnen niets meer repareren. We kunnen er niet meer op terugkomen. We kunnen de gelegenheden onbenut laten liggen door luiheid, door de kantjes er af te lopen, terwijl er zo véél te doen is. En we kunnen de tijd niet uitkopen, omdat we nóóit denken aan het woord van Paulus, dat de tijd voorts kort is.

Zo is het woord van die zieke uit Marion Laudy's boek een woord dat veel verder reikt dan een zieke, die zich ineens bewust wordt van zijn grens. Wij vinden de uitdrukking: "bij het klimmen der jaren" een vrij onschuldige uitdrukking, die ons niet zo zeer aangrijpt. Daar hoeft men niet eens oud voor te zijn (zeggen we) om die jaren te zien klimmen. Dat begint al direct en het zet zich voort. We hebben onze tijd en we gaan er slordig mee om, óók in onze verhoudingen tot onze medemens. Niets is aangrijpender dan verspeelde tijd, niet-benutte gelegenheden. Dat geldt voor ons werk, dat geldt in persoonlijke conflicten, het geldt **óók in kerkelijke verhoudingen**! We laten de dingen soms maar zitten want: we hebben de tijd (denken we). En nu is het typische van het Bijbels vermaan, dat we die tijd juist zullen uitkopen, nu we het **niet** weten. Evenals we waakzaam zullen zijn — in al de nachtwaken — omdat we **niet** weten wanneer de Heer des huizes komen zal.

We zegt wel eens, wanneer we na een onbenutte gelegenheid te laat komen, dat het erg "**tragisch**" is dat het nu niet meer mogelijk is en dat we het niet meer goed kunnen maken. Het is beter hier het woord "**tragisch**" niet te gebruiken, maar liever van **schuld** te spreken. De erkenning van deze schuld zal dan de weg vrijmaken om over "onze tijd" na te denken. Het woord van Christus over de nacht, waarin niemand werken kan, bedoelt niet ons pessimistisch te maken over onze levensgang. Veelmeer is Zijn woord gericht op het werken **zolang het dag is**. Dat grendelt onze slordigheid àf. Het maakt **onmogelijk** het laten voortwoekeren van oude conflicten en het pleit voor het werkelijk **goede** in de **kwade** dagen.

—Prof. Dr. G. C. Berkouwer in Dagblad "Trouw".

ON YOUR WAY

For the bed is shorter than that a man can stretch himself on it; and the covering narrower than that he can wrap himself in it. —Isaiah 28:20

Dr. G. Campbell comments in connection with these words from Isaiah, "These words are vibrant with holy sarcasm . . . The whole section pulsates with the prophet's anger at the false policy which had sought help from Egypt . . . Their godless policies were insufficient to give them rest. We may ever employ the suggestive words of nations or of individuals, when attempts are made to find rest and security apart from God."

The illustration which the prophet uses is an arresting one. You see a picture of a weary traveler who has neglected to make provision soon enough for the night. Late at night he knocks at the door of a home, eager for comfort and rest. In keeping with the customs of the Orient, he is admitted, but the host can only offer him what is left in the way of lodging. All that is left is a bed which is too short for him, and the only blankets which are still available are too narrow to cover him comfortably warm. As a result, he fails to find the rest and comfort which he was seeking. In terms of customs which prevail in our western world, it is the predicament of the man who kept traveling too long at night with his family. When he decided to stop for the night, all the Motels had the "No Vacancy" signs up.

The truth illustrated in these words is of abiding application, and calls for our closest attention. The traveler on a journey is only the symbol of a man on his journey to eternity. Not man in general, however, but the child of the Covenant, the person (and people) to whom God came with His Covenant favors and blessings. Instead of living in harmony with the demands of that gracious Covenant, he lives by the dictates of the flesh. He is ignorant of these demands, but they fail to move his heart with tender love, and fail to govern him in his conduct. There will be time enough to get right with God at the end of the journey. It is the policy of putting personal advantage and material gain above the interests of Christ and His Kingdom.

This policy not only means that the heart is without true comfort when the test of a crisis comes. The only bed that is long enough is the bed of sovereign grace, and the only covering that is adequate is the covering of the righteousness of Jesus Christ. That covering is adequate in time, and for eternity. None other will do.

—John C. Verbrugge

WIN ABONNEES VOOR "CALVINIST-CONTACT"

THIRD TRANS-AMERICAN TOUR BY CELEBRATED DUTCH ORGANIST FEIKE ASMA

From approximately October 15th until November 15th of this year, Feike Asma, renowned Dutch Organist, will make his third Canadian-American Organ Tour. After his successful 1959 and 1960 series many were disappointed that Asma did not visit this Continent last year and it is therefore expected that his recitals this year will draw even larger crowds than his previous Tours, which attracted well over 30,000 listeners.

The 1962 Tour will have to be a relatively short one, due to Mr. Asma's many duties this year. To name just a few: The Australian Broadcasting Corp. has invited him to make a Tour through Australia, Philips has contracted him for an extensive series of new recordings while the Dutch Christian Radio Corp. (N.C.R.V.) has asked him to record for them several Widor and Guilmant Symphonies on the majestic instrument of St. Sulpice in Paris, Widor's "own" organ, on which he created his impressive compositions.

However, the countless letters which were received, asking information about a possible 1962 Tour, has prompted the organizing Committee to ask Mr. Asma to reserve at least one month for this Continent. All Groups and Societies interested in organizing a recital by Feike Asma in their district, are therefore asked to contact the secretary of the Feike Asma Organ Tour Committee, Mr. Gerard De Lugt, 431 Patricia Drive, Burlington, Ontario at their earliest convenience since this year's schedule will be filled considerably sooner than those of '59 and '60.

Moreover, each local committee is invited to submit a list of special request numbers which it would like to see included in the program. Since each district has its own type of people with their own standards of music appreciation, Mr. Asma has consented to take each local Committee's wishes concerning the program into consideration; a gesture which no doubt will be appreciated.

Canada's Frontier College

(Canadian Scene) — Het verstrekken van boeken en ander leesmateriaal, geestelijk voedsel voor die volwassenen die buiten het bereik van gewone scholen wonen, is slechts een deel van de taak van The Frontier College. Haar werkende onderwijzers komen per jaar in aanraking met 30,000 mensen, die aan de rand van de beschaafde wereld werken, waar ze avondcursussen organiseren in de afgelegen kampen van de Yukon in de Northwest Territories. Zij geven deze lessen 's avonds aan dezelfde mannen waar ze de gehele dag onder dezelfde omstandigheden hetzelfde zware werk hebben verricht in de lumber-, mijnbouw- en constructiekampen, waar duizenden arbeiders werken aan de ontginning van Canada's rijkdom aan mineralen, bossen en mogelijkheden tot het opwekken van electrische stroom.

60% Van deze volwassenen, die proberen wat te studeren, terwijl ze in deze verre streken wonen, zijn immigranten die verlangend zijn Engels te leren. Dit werk van de Frontier College onderwijzers wordt gesteund door Canada's Ethnic Press' Association door het schenken van abonnementen op nieuwsbladen om hen zodoende van het nodige leesmateriaal te voorzien.

Andere arbeiders proberen hun algemene ontwikkeling te vergroten om in staat te zijn verder te studeren in een meer gespecialiseerd vak. Het grootste aantal van de kwart millioen mensen die de 60 jaar van het bestaan van het Frontier College de lessen hebben gevolgd zijn echter doortrekkende en losse arbeiders. Velen van hen zijn ongeletterd of hebben slechts een minimale lagere schoolopleiding gevolgd. Het Frontier College heeft in deze zestig jaar meer dan 3,000 onderwijzers in dienst gehad — jonge mensen, die voor dit werk worden gerecruteerd van de universiteiten. Velen van deze werken gedurende hun 3 of 4 maanden zomervacantie; anderen geven misschien weer wat langer les om op die wijze genoeg geld bijeen te krijgen om hun studie aan de universiteit voort te kunnen zetten. Op het werk zelf verdienen ze niets meer dan de mannen aan wie ze 's avonds les geven en ook worden ze door hun werkgevers op dezelfde wijze behandeld. Toch zijn er elk jaar 2 of 3 gegadigden voor elke open plaats, hoewel het gemiddelde weekloon van een dergelijke werkende onderwijzer na aftrek van zijn kostgeld slechts $35.00 bedraagt. Aan het einde van het seizoen geeft het Frontier College hem daar dan nog een honorarium van $225.00 bij voor zijn onderwijswerk.

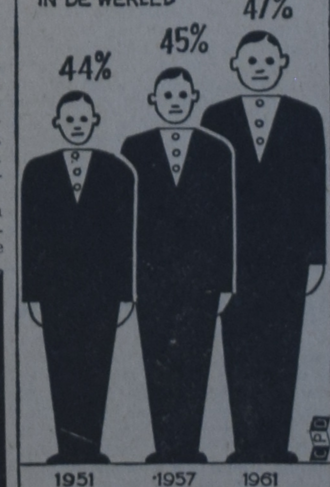
Dank zij de omstandigheden in deze verafgelegen streken leren deze werkende onderwijzers zich te behelpen met een minimum aan lesmateriaal. Er wordt wel les gegeven in spoorwagons, tenten en zelfs de open lucht. Ze hebben de beschikking over slechts enkele leerboeken — in talen, staatsburgerschap, aardrijkskunde en wiskunde. Als schoolbord wordt een vierkant stuk zwart gelakt zeildoek gebruikt, omdat dat gemakkelijk opgevouwen en in de tas van de onderwijzer van het ene kamp naar het andere meegenomen kan worden.

Frontier College werd 60 jaar geleden opgericht door Albert Fitzpatrick, een Maritimer die de dringende behoefte aanvoelde van de mannen die in de ver van de beschaafde wereld verwijderde kampen verblijf hielden, aan iets anders dan werk, slaap en voedsel. Hij begon het werk van Frontier College met het bezoeken van kampen en het meebrengen van boeken en tijdschriften voor de arbeiders. Later begon hij in te zien hoeveel vertrouwen en begrip zou worden gekweekt als de onderwijzers overdag gewoon met de mannen zouden meewerken.

Fitzpatrick's opvolger in 1933 als hoofd of directeur van Frontier College was Edmund W. Bradwin, die zijn hele leven aan dit werk heeft gewijd — twintig jaar heeft hij als werkend onderwijzer onder deze mannen gewerkt en zijn naam is tot een legende geworden. Daarna was hij de voornaamste man voor het aanwerven van onderwijzers voor Frontier Colege. Hij deed dit door elk jaar de universiteiten langs te gaan, waar hij placht te zeggen: „Wat ik je kan aanbieden is hard werken, laag loon, muggen, vuil, slecht voedsel — en een kans om je medemens te helpen". Altijd slaagde hij er in om het aantal onderwijzers te verkrijgen, dat hij nodig had.

Door velen van deze gerecruteerden — waarvan de meesten later belangrijke mensen geworden zijn in hun beroepen van dokter, tandarts, accountant, professor — wordt Baldwin genoemd als de persoon, die de grootste invloed op hun persoon heeft gehad. Onder hen waren Dr. B. Spock, de bekende kinderspecialist uit Philadelphia, Dr. Ray Farquharson, hoofd van de afdeling medicijnen aan de universiteit van Toronto; Dr. Roy Mustard, een van Canada's meest vooraanstaande oor-, neus- en keelspecialisten; wijlen de heer J. P. Bickell uit Toronto, een groot Canadees financier; een Canadees regeringsvertegenwoordiger in het buitenland; een vice-president van een bank.

De beste studenten uit de Frontier College klassen worden aangemoedigd in contact te blijven met het college, dat hen vaak kan helpen vakscholen te bezoeken of aanvullingscursussen te volgen. In 1959 ontving Frontier College de „Canadian Citizenship Council's Beaverskin Award for leadership in citizenship education". De benodigde fondsen worden jaarlijks (ongeveer $50,000) hoofdzakelijk verkregen uit donaties van personen en bedrijven, die zich de waarde van dit werk bewust zijn. Maar de grootste hulde aan dit pionierswerk op onderwijsgebied wordt misschien het best uitgedrukt in deze eenvoudige woorden van een vroegere Frans-Canadese leerling over zijn werkende onderwijzer van Frontier College "He has patience and a good coeur" (Hij heeft geduld en een goed hart).

DE HELFT VAN DE KINDEREN WEET NIET WAT EEN SCHOOL IS!

Er dreigt een donkere toekomst voor de strijd tegen de onwetendheid. Men spant alle krachten in, via de nationale regeringen en de organen van de Ver. Naties, en er waren de laatste jaren bepaalde vorderingen gemaakt in de strijd tegen het analfabetisme. Door de grote bevolkingstoename in de verschillende landen dreigt echter het percentage mensen, dat niet lezen of schrijven kan, toch steeds groter te worden. Dit komt niet omdat men zich minder inspanningen getroost, maar wordt veroorzaakt door de grote bevolkingsgroei van de mensheid. Naast het gezondheidsprobleem — van elke vijf mensen op aarde kunnen er vier niet naar een arts — is het bestaan van het analfabetisme het grootste probleem van onze tijd. Groter nog dan alle politieke problemen tezamen, want uiteindelijk bepaalt de graad van ontwikkeling van de mensheid het bestaan van de politieke problemen.

Op dit moment bestaat er voor slechts 48% van alle kinderen op de wereld de mogelijkheid om een school te bezoeken. Meer dan de helft van alle kinderen groeit dus op in volslagen onwetendheid. Alleen in Afrika leven al 17 miljoen kinderen die geen idee hebben van wat een school eigenlijk precies is. Er bestaat een onderwijsprogramma voor Afrika, de kosten voor dit plan bedragen ca. 18 miljoen dollar. Dan kan men echter alleen maar het hoogst noodzakelijke doen en dan moet de bevolking van dat werelddeel zich niet te snel ontwikkelen, anders is het bedrag bij lange na niet voldoende. Afrika is echter de hele wereld nog niet en om de eerste onderwijsnood in de wereld te lenigen zou men een bedrag nodig hebben van totaal 125 miljard dollar. Een bedrag wat niet beschikbaar is, daarom is het aantal analfabeten in de wereld weer stijgende.

What Price Education?

by J. W. F. Uitvlugt, B.A., Ed.

It was a strange notion that Compulsory Education would bring blessings to all. Centuries ago it was thought that Conversion to Christianity could be made compulsory. By now we ought to know that you can't ram the blessings of Faith, or of Education, or of anything, down the throats of unwilling people. You can lead a horse to water, but you can't make him drink. You can beat the horse, threaten to shoot him, to send him to the glue-factory, but nothing can make him drink if he is not thirsty. But . . . maybe you can do something to make him thirsty.

This is one of the most neglected fields in the whole realm of Education. Too many people just are not hungry and thirsty for Education. Too many are willing, more or less grudgingly, to obey the Law which says that all youngsters must have a minimum of elementary education in the fundamental subjects, but secondary and higher education is regarded as a luxury which is only for the few. How short-sighted! What would these people do if there were no educated doctors and lawyers and ministers and engineers and etc.? What a stupid idea that such people have their education only for their own benefit! And therefore, what a stupid idea that because "my kid is not smart enough to become a doctor, so why should I help my neighbour's smart kid to become one?" That "smart kid" of my neighbour may become the very doctor who saves my "dumb kid's" life, and make sure that my grandchildren will grow up strong and healthy. Surely, the profits of a medical education are not only for the medical practitioner. And surely, if we could raise a crop of doctors who are Christian doctors, it would be an added advantage to us all. So it is for my own good, and for the good of my children and grandchildren that there be educated people in our community who can serve me and mine with their professional skills.

There is, however, a still higher motive which drives me to work for the best Education for all; the duty which is laid upon me, by my heavenly Father, to work for His glory. That alone can raise my enthusiasm above the low level of earthly, selfish interest. If I do not have that, all my toil in this field will be in vain. And if you do not share this Ideal with me, then you are not for Christian Education, no matter how nice you may talk about it. Your actions speak louder than your words.

If you know what real Education is, then you will know what its value is. And you will be willing to pay its price. Then you will stop trying to get Education at reduced rates and trying to let somebody else foot the bill.

Is a visit to the doctor's office worth $25.00? Is a small bottle of medicine, or a few pills, worth what you pay for it? Is an operation to save your life worth what it costs? Before you answer, think of the amount of education that lies behind it all, that made the doctor able to give you good advice to help you to maintain, or to regain good health, that made the druggist able to fill the bottle with the right kind of medicine, that enabled the surgeon to perform operations. It is only through Education that this has been made possible. And then I would ask, "Is a good, healthy, well-developed body worth more than a good, healthy, well-developed mind, a faith-filled heart and a flourishing soul?

Discussing these things with fellow-Christians it happens over and over again that they begin to cry, "But, meester, that is going to cost too much, way too much. The common people can never pay that price for Education. It can't be done. It's just impossible".

I maintain that it *is* possible. I maintain that it is not only possible, but necessary. It is necessary if we want Education to grow up as it should, in the right direction. It can be done if we know the way, and if we are willing to walk in it.

Wise parents take out some insurance of some kind to protect themselves from the shock of hospital and medical bills. It is not certain that every family will run into disastrous expenses for medical services but they make sure that their insurance will protect them. They will, if necessary, skimp on a few other things, in order to pay the insurance premiums. Why not do the same with regard to the education of their children? That is one expense that is sure to come.

Every young man and young woman, when come to the years of discretion, knows, and should realize, that an important part of their life work will be the Education of their children. We, Parents, are not doing our duty if we do not help them to realize this. We fail to bring them up properly if we neglect to instill in their hearts and minds the responsibility that is theirs. As parents we must make them aware of their Covenant obligations and show them how they can do this.

As soon as they start earning money, they must learn to set aside something for their future duties as housekeepers. Their most important duty is not to get a nice home with nice furniture and a good job with steady income so that they will have a happy, carefree life. Their most important task is stated in the earliest chapters of Genesis; raising children to the glory of God. It is for that purpose that they may try to get a good job and all that goes with it. First things must come first.

There are several ways to prepare young people for the duties of parenthood. They can take out "insurance" to meet the necessary educational expenses. Early support of the local school is an excellent way. If this is not sufficient for higher Education, there is the possibility of loans. When parents can advance the money needed for the higher education of sons and daughters, let them do it and regard it as an investment. Handled rightly, the money will come back with doubled and redoubled interest. If grandparents, or other relatives, or friends, can help, let them do it. There is no need for even the poorest chap, who has necessary mental capacities to absorb higher learning, to be deprived of it. Funds can be borrowed for such high class investments.

Parents and students who accept these responsibilities, and are ready to make the necessary sacrifices, are the real backbone of the nation. It is with such that Education can go forward and come into its own. It is along this road that we will find the Future of our Christian Schools.

Boekbespreking

Dr. G. C. Berkouwer: Dogmatische Studiën. De Wederkomst van Christus. (I). Uitgave Kok, Kampen.

De "klacht" is reeds eerder geuit, dat de verschillende delen van Berkouwer's Dogmatische Studiën in sneller tempo verschijnen dan de gemiddelde student van deze dogmatiek kan bijhouden.

Voor ons ligt weer een kersvers deel, en dat terwijl het vorige nog niet eens koud geworden was!

Hoewel een blad als Calvinist-Contact zich uiteraard niet leent voor een uitvoerige bespreking van dit werk, is het toch waardevol, om in deze kolommen er iets van te zeggen, omdat de Dogmatische Studiën van Prof. Berkouwer niet uitsluitend tot het studiemateriaal der theologen behoeven te behoren, maar wijdere belangstelling verdienen. De ontwikkelde en geduldige lezer, die niet bang is voor wat pittige studie, kan veel aan deze studies hebben.

Ook dit nieuwe deel is uitermate actueel. Met belangstelling hebben we het gelezen, niet in het minst, omdat in onze dagen overal een hernieuwde belangstelling valt te constateren voor de "laatste dingen", wellicht mede in verband met de spanningen waarin ieder leeft en de mogelijkheden van een catastrofaal "einde". Er is bijvoorbeeld een levendige discussie gaande, waaraan zowel Protestantse als Roomse theologen zich wagen, over het duizendjarige rijk, waarbij het vooral gaat om de waardebepaling van *deze aarde* voor het komende Rijk Gods. Men beweegt zich dan in de richting van een positieve aanvaarding van deze wereld, waarbij men zich wil ontzien van alle wereldmijding en cultuurpessimisme. Hier zit ongetwijfeld veel aantrekkelijks in.

En hoewel Berkouwer de behandeling van de leer van het millennium — aan deze zijde van de oceaan altijd actueel! — bewaart voor het volgende deel, wijdt hij een boeiend hoofdstuk in dit deel aan "De nieuwe aarde", waarbij hij scherp positie kiest tegen allerlei spiritualisme van het toekomst-perspectief. Berkouwer spreekt hier met sympathie over Thurneysen, die uiterst concreet durft te stellen: "De wereld, waarin we in de toekomst van Jezus Christus zullen komen, is dus geen andere wereld; zij is deze wereld, deze hemel, deze aarde, doch zowel vergaan als nieuw geworden . . ."

"*Dit* vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen". "Liever de uiterste concreetheid van Thurneysen dan de spiritualisering", aldus Berkouwer.

De schrijver legt alle nadruk op het feit, dat juist het aardse, het gewone leven wordt gered, zodát men het eschatologisch uitzicht niet als een vreemde verwachting buiten het aardse leven mag zien.

Persoonlijk achten wij het hoofdstuk over de nieuwe aarde het belangrijkste en zeer zeker het boeiendste van dit boek.

Wat ons minder boeide was bijvoorbeeld de brede mariologische beschouwingen over het Roomse dogma van Maria's ten-hemel-opneming in verband met de opstanding uit de doden. Eveneens verflauwde onze belangstelling even bij het bestuderen van hoofdstuk 4 over de zin **van de tussentijd**, waarbij we ons afvroegen, of de geleerde schrijver niet een enkele keer zich wat schuldig maakt aan dogmatische breedsprakigheid.

Dit doet echter weinig af van de waarde van dit werk.

Wie in een minimum van tijd uitstekend georienteerd wil zijn in de moderne denkrichtingen en theologische opvattingen in verband met de wederkomst, moet dit deel van Berkouwer lezen. Hij brengt vruchtbare ontmoetingen tot stand met Bultmann en Telder, Geyl en Toynbee. Op klare wijze onderricht hij ons in de gevaren van het onbijbelse ontmythologiseren en het niet los daarvan staande onteschatologiseren.

En zo is er nog veel meer te noemen. We willen deze korte recensie niet besluiten met een stereotiep woord van aanbeveling, maar liever met het volgende citaat (p. 21): "Het komende einde is nimmer een motief tot nervositeit en opgewondenheid, ook niet tot passiviteit en bezorgdheid, maar tot nuchterheid . . . De prediking, waarop de verwachting correspondeert, moet tot helderheid van inzicht leiden, tot rust brengen . . . Deze nuchterheid — der hoop — . . . is de vervulling door de Geest, die de toekomende dingen verkondigt".

A. De Jager

Ouderdomspensioen voor Nederlandse Staatsburgers

Tot nu toe was het voor Nederlanders, die in het buitenland gevestigd zijn, niet mogelijk om dezelfde aanspraken als Nederlandsingezetenen te behouden of te verwerven op het ouderdomspensioen ingevolge de Algemene Ouderdoms Wet (A.O.W.) wanneer zij, in Nederland teruggekeerd, 65 jaar worden. Thans is de mogelijkheid voor vrijwillige premiebetaling en inkoop van vervallen termijnen geschapen. Hiertoe moet men echter *vóór 12 maart a.s.* de wens kenbaar maken om van de geboden gelegenheid gebruik te maken bij de Sociale Verzekeringsbank, Afd. I.W. Bureau Beperkte Registratie, Apollolaan 15, Amsterdam-Zuid.

Zij die in Ontario en Manitoba wonen en meer inlichtingen wensen — vooral wordt gedacht aan de oudere emigranten — kunnen zich ter verkrijging van een korte beschrijving wenden tot het Consulaat-Generaal der Nederlanden, 159 Bay Street, Toronto 1, (tel. EM 4-5443) en de daaronder ressorterende consulaire posten. Voor hen die geen Nederlander zijn en niet van zins zijn hun oude dag in Nederland door te brengen, heeft deze mededeling geen betekenis.

ARSS AND ITS REORGANIZATION

by Professor H. EVAN RUNNER

Onderstaand artikel van Prof. H. Evan Runner willen wij met een kort woord bij onze lezers introduceren.

De werkzaamheden van de Association for Reformed Scientific Studies hebben niet alleen in Canada, doch ook over de grenzen de aandacht getrokken. In het bijzonder hebben de bekende Unionvilleconferenties daartoe bijgedragen.

De belangrijkheid van het doel van de ARSS wordt allerwege ingezien. Een schrijver in Nederland sprak reeds over de Canadese "Vrije Universiteit". Zulk een "Vrije Universiteit" zal de ruggesteun van alle orthodox protestantse christenen moeten hebben.

Het is echter begrijpelijk, dat ook deze organisatie de kinderziekten te boven moet komen. Het is daarom niet vreemd, dat in de beginperiode verschil van gedachte bestaat op ondergeschikte punten. Het doel van Prof. Runner's artikel is om deze kleine verschillen glad te strijken, zodat allen eendrachtig samenwerken kunnen aan de verwezenlijking van het doel van de ARSS.

Redactie

Since the third Unionville Conference and the annual general membership meeting (August, 1961), the Association for Reformed Scientific Studies (ARSS) has been receiving its fair share of publicity in our various papers. As a member of the ARSS Board I am profoundly thankful for mounting evidence of a gradually widening interest in the high goals we have set for ourselves in faith. At the same time, there is, apparently, a lingering misunderstanding that ought to be cleared up if we are to get on — as we must! — with the work.

It is good — indeed, quite necessary — that ARSS receive much of the attention of all of us just at this time. After years of painstaking deliberation and the most careful planning, the ARSS Board now is ready to take its cause to the people. (Free copies of the **Constitution** for personal use and distribution may be had by writing to Mr. Peter Speelman, Sec'y., 10 Golfdown Drive, Rexdale, Ontario, Canada.) Absolutely indispensable to any further realization of ARSS goals is the whole-hearted, even sacrificial support of **all** persons, groups and congregations which share the ARSS convictions as expressed in its Constitution. Every present member is called upon just **now** actively to assist in this important objective in his locality. In brief, ARSS must shortly gain literally hundreds of new members. The success of our cause now rests with our Christian people, from Halifax to Victoria, and also south of the border.

I wonder if our Christian people really know **what issues hang in the balance.** At the Unionville Conferences I have met some brilliant young men, **our** flesh and blood, who desired above all to live for the Lord Jesus Christ. The men I have in mind had been taught at home by faithful Reformed parents that the Word of God is the only Rule of faith and practice and an indispensable Light for our **entire** human walk, that there is thus an Antithesis in the **whole** of life. In spite of all this, these young men were on the verge of abandoning such beliefs as actually meaningless and utterly irrelevant, at least in their studies. They were drifting away from us, were becoming estranged from the faith of their parents in the area of their life-calling, the world of science. Why?

Were these young men too brilliant to be humble? Were they in revolt against their parents? **Not at all.** For, as a matter of fact, — this was one of the many wonders of God already evident at the first Unionville Conference — they experienced a complete conversion on these matters as soon as they were shown something the least bit substantial in the way of Christian scholarship. Why then were they at the point of being lost to a radically and integrally Christian, i.e. to a **scripturally directed scientific enterprise?** Simply because they had never been shown the way; simply because they had never been given a glimpse of a **different** way of scholarship than the 'common mind' humanistic way of the so-called public high schools and universities.

Our times increasingly demand longer and higher education; more and more of our sons and daughters are going to have to become involved in the life of the world of science and scholarship, with its peculiar problems. For a harmonious development of the Kingdom of God in our midst, and to forestall a breach between the generations, it is simply essential that all of us Christians give some thought to the peculiar and often very subtle difficulties experienced by the young, beginning scholar. Foremost among these difficulties, without any doubt, and especially for the serious Christian student, is the finding of a way in the world of learning, and, in particular, in the world of one's chosen branch of learning.

The student who is daily pursuing his studies is necessarily travelling along some road; from page to page of his textbooks and from week to week of class- and group-discussions he is following the turnings of a road which mark decisions taken by previous travellers. As in life, so in the life of the world of studies, **initial** decisions have a lasting effect. One can decide at the outset that one wants to go west; after ten days one may decide to turn off to the north; but by going north **after ten days** one will not arrive at the place he would have reached had he chosen **originally** to go north. So also with the student. Certain exceedingly fundamental decisions are taken at the outset (by the author of the textbook being mastered, or by the professor conducting the discussion); later decisions taken by anyone who follows in that line of thought (resolutions of secondary or tertiary problems) cannot remove the lasting effect of the original decisions with respect to the primary or original problems, but rather follow from these. Know it or not, daily the student is committing himself more and more irrevocably to a **direction** in the world of thought.

Now it is simply a fact that the Word of God provides **indispensable** Light to guide the student in the making of those first decisions, what we are accustomed to call 'principles', i.e. directive beginnings of our 'way'. Even many Christians engaged in the pursuits of higher learning have, to their hurt, ignored this basic truth. For this reason it is important to distinguish between a Christian person teaching, say, philosophy and the teaching of a Christian philosophy. **Christian scholarship has to do with scientific knowledge the problematics of which is scripture-directed.** The subjects for my lectures in the 1960 and 1961 **Christian Perspectives** books were specially chosen to demonstrate very concretely how the Word of God, at the very outset, directs and gives order to our concept-building. It is no less than **a matter of life and death** that the steadily increasing number of our student sons and daughters, at the beginning of their university and technical studies, be given such **scriptural direction.** Without it they will almost inevitably be carried along 'strange' paths.

This is what had happened to certain of those young men who attended Unionville I, and it is why they experienced that first conference as a **conversion.** There was not — and as of today there still is not — any place in the Canadian world where the scriptural way is pointed out to our young people in the daily development of their thought-life.

No amount of parental instruction in the home is going to help us here if we do not also provide, somewhere in our Canadian world, a place, an enterprise, a program that renders our talk about the Antithesis MEANINGFUL FOR THE LIFE OF THE STUDENT. This the ARSS, with the blessing of Almighty God, proposes to do. ARSS has arisen out of a sense of this need among the people, and it proposes to undertake this particular responsibility not, of course, for itself, but as an agency or instrument for all of us believers together, with the hope of being a blessing not only to all the people of God but to all our fellow-citizens as well. You can read its intention in the Preamble, article I (Purpose) and article III (Educational Creed) of the ARSS **Constitution.** A reading of the Preamble will be, I am sure, a spiritual experience in itself.

ARSS is further proposing to get on with the job **now.** For this resolve there are many compelling reasons which each of us ought most solemnly to consider in his heart. Occasionally I have heard the complaint that Christians who are seized with the vision of Kingdom activity can sometimes very unwisely force a particular project beyond the tolerances of a given historical situation. However that may be, at least nothing of the sort is present here. Yet it may very well be that across Canada many of our Christian people are not sufficiently acquainted with the present historical situation in regard to higher education. The plain fact is that the ARSS Board, far from forcing anything, is itself being **very hard pressed** by on-going developments. The God Who covenanted with our fathers and with us and our children also controls history, and at this time He is leading us into a place that can be of immense blessing, to our nation and even internationally. Have we the eyes to see and the heart to understand?

It was the first Unionville Conference (August, 1959) which startlingly opened the eyes of the ARSS Board to the urgent need our students have for responsible Christian orientation in their thinking through of what is involved in being a Christian student, better, in **christelijk studeren.** At the same time, we were all but carried away by the serious, but also **enthusiastic** reception the students gave to our program, and by the eager interest they displayed in its continuation. All of us who were there felt the pregnancy of the historic moment. At just the right time God had led us to each other. It was His doing; it was **marvellous** in our eyes.

Many times over these student sons and daughters of ours have told us that the further development of our ARSS program is their **most deeply felt need.** They want to be excellent students and they also desire — stop, parents, thank God **and take courage** — to be whole-hearted servants of God and agents of Christ's reconciling ministry, **even in their studies.** At our third Conference last August approximately 185 of our university students were present. There must be at least 250 of our children now attending Canadian universities. The same God Who first gave us these sons in our homes now drives them out by His Spirit into the world of learning. Canada desperately needs, right at this time of fundamental crisis in our humanistic culture, **Christian** scholars and cultural leaders. Yet today **all of these children of ours studying at Canadian institutions lack any satisfactory means of acquiring a scriptural direction in their studies.**

It is true, we have our yearly Unionville Conference; we have the annual **Christian Perspectives books**, which give us the Conference lectures in a more permanent form, so that the students can take something back with them to their universities and technical schools to discuss together in their Christian student clubs; we even have now a string of such study groups, spanning the continent from Victoria and Vancouver to Halifax.

All of this, however, is still in a very undeveloped stage. No one, I think I may make bold to say, knows better than I how extremely **precarious** all of these precious developments still are. There is the question of an able leadership for all of these groups, the inability of most students at first to keep their eye fixed on the central religious problematics, the need of national integration in a Christian student movement. Uppermost is the need for genuine Christian **insight** in all the sciences, in philosophy. **Unless the Unionville program can speedily be enlarged beyond the three-day conference, beyond the CHRISTIAN PERSPECTIVES books, beyond the still largely 'seeking' and often not 'finding' string of study groups; unless all of this activity can soon be concentrated and housed in a single place, where, first, a limited number of scholars can give not just their MARGINAL time, as now, but their whole lives to this precious trust, and where, second, a continuously opening up WAY in the sciences can be demonstrated; — in other words, unless we can advance significantly and advance NOW, it is difficult to see how we can continue to hold on to what God has already given us.** There is a tempo in human affairs. We cannot **keep** attracting students with mere **promises** of development and brief suggestions with respect to it.

The **development** will have to come. **There must be produced in our midst a body of scripturally directed scientific knowledge.** This is what our students are waiting for. But it means that there must be a place and the time for Christian scholars to do this work. One does not simply sit down and write it out on paper; it does not drop out of one's sleeve. After centuries of a humanistic scientific enterprise to show a **Christian** way in the sciences and in our major cultural problems requires long, hard work, continuous application. This is what we must have: a **continuous** program of Christian scholarly research, and a **continuous** program of orientation for young people.

There is still another aspect to the present historical situation which we are duty-bound to consider here, and once again it points un the urgency of ARSS's undertaking. Already some of our young people **have** given themselves, as best they know how, to the cause of a scripturally directed scholarship. They are now busy trying to find out something about these very difficult matters the hard way — on their own. Moreover, they are compelled to do this thing that is in itself so difficult in the face of almost overwhelming odds. They have against them a 300-year tradition of secularism, deeply entrenched in our universities as it is in all the public life of our western nations. But they also find themselves opposed, at this crucial point, by most Christians in the world of scholarship, who, sometimes perhaps unwittingly but more often outright sinfully, have embraced the secularist's god of a neutral common Reason. [This is simply to deny the fundamental religious direction of our thought-life — for it is, after all, **man**, not Reason, who thinks — and therewith to reject the reality of the Antithesis between obedient and disobedient ways in this sector of our life.]

Allow me to quote from a letter I recently received from one of the young men who experienced our first Unionville Conference as a 'conversion'. This young man is now engaged in advanced studies (mathematical physics) at a historic English university. There he associates with a small group of young English scholars who, as Christians, are properly concerned about the relation between their Christian faith and their scholarly pursuits. Here is what this

(Continued on page 6)

Onder de Schemerlamp

Beste Lezeressen,

Deze maal is de Schemerlamp gewijd aan de beantwoording van enkele brieven uit onze kring naar aanleiding van wat op dit plekje geschreven werd in het nummer van 17 November j.l. Dat is al een poosje geleden en om nu Uw geheugen even op te frissen: we bespraken toen de artikelen van Mevrouw Diemer—Lindeboom in het Centraal Weekblad over de Heidelbergse Catechismus. Zo, nu weet U het al weer! Het spijt me, dat deze brieven wat lang bleven liggen, maar de Jaarwisseling met een speciaal daarvoor bestemde Schemerlamp kwam er tussen.

Als eerste hebben we hier de brief van Mrs. V. uit Guelph, Ontario, die schrijft na een inleiding:

"Waarom, vraag ik me wel eens af, altijd dat afgeven op de Heidelbergse Catechismus? Wel, de knoop zit hem hier: De Heidelberger is te persoonlijk. Het vraagt niet wat wij ervan geloven, maar het is: Wat is Uw enige troost, en Wat gelooft gij met deze woorden? Dat is recht op de man af. Daar kunnen we onze naaste niet voor nemen, maar dat is mijzelf en niemand anders. Daar deinst de tegenwoordige mens, ook de kerkmens voor terug. Niet zo op de man af moet het zijn, dat bezorgt je maar onrust en dat moet vooral voorkomen worden.

"Zo heel vaak heb ik deze zelfde vragen gehoord, die nu weer worden opgeworpen, b.v. in de twintiger jaren, toen in Nederland de Gereformeerde Kerk in beroering kwam met het geval Geelkerken en het Hersteld Verband geboren werd. Zelf heb ik tot dat Verband behoord, maar hoorde in (prov.) Holland dat de psalmen nodig nagezien moesten worden, de H.C. verouderd was, de Bijbel lang niet zuiver was enz. Ik ben nog altijd dankbaar, dat toen mijn ogen open gingen voor het grote gevaar, dat dreigde, want de bodem werd onder je weggemaaid. Ik ben teruggegaan naar de Geref. Kerk, die met de belijdenis, waar ze aan vasthield, een veel vastere bodem had. De tijd heeft dat dan ook wel bewezen.

"Als Mevrouw Diemer zegt, dat Ursinus en Olevianus nooit gedacht zullen hebben, dat hun werk zo ontvangen zou worden, en gelijk gesteld met de Bijbel, dan kunnen we ook wel zeggen, dat David niet gedacht heeft toen hij zijn psalmen zong in Bethlehem's velden, dat de kerk nu na zoveel jaren ze nog zingt. En dan zullen de apostelen ook nooit gedacht hebben, dat hun brieven, die zij aan de gemeenten schreven, het onfeilbare Woord van God is geworden, waarwe nog altijd mee door het leven gaan en waarop we onze hoop hebben gebouwd als onze enige troost in leven en sterven.

"Dat de catechismus zo direct tegen de Roomse kerk ageert, is te verklaren. Maar als de schrijfster denkt, dat de gevaren nu niet meer bestaan, ben ik dat beslist niet met haar eens. Ik denk, dat als Rome maar eenmaal de kans krijgt om het Calvinistische Christendom aan te vallen, we weer met dezelfde vragen te kampen krijgen als toen. Ik denk, dat in onze kringen nooit genoeg tegen Rome gewaarschuwd kan worden en dat Rome even gevaarlijk is als het Communisme.

"Vooral in onze tijd, nu de jeugd zich zo gemakkelijk van alles afmaakt en aan het leren van teksten een broertje dood heeft, is het jammer, dat onze leidsters hun daarbij nog graag een handje helpen door het verouderd te verklaren. Aan heel veel teksten en ook aan de meeste vragen en antwoorden van de catechismus heb ik nu, in het leven, als de stormen op je afkomen, veel troost en houvast. Ik hoop dan ook, dat onze dominees hun catechisanten teksten en de vragen en antwoorden laten leren, niet als een uitzondering, maar als een levensbehoefte voor tijd en eeuwigheid. Laten we in deze verwarde tijden, nu alles op zijn grondvesten schudt, ons maar vasthouden aan de Heidelbergse Catechismus en laten we God bidden, dat ook ons antwoord op de eerste vraag mag zijn: met lichaam en ziel het eigendom van de Here Jezus."

Allereerst dank voor Uw vriendelijke opmerkingen over deze rubriek, Mrs. V., we zullen bij het

(Vervolg op pag. 6)

ONDER DE
Schemerlamp

(Vervolg van pag. 5)

slot van Uw brief beginnen en zo naar boven werken, accoord? Nee, maakt U zich maar niet ongerust, want Uw Saskia is geen tegenstander van het uit-het-hoofd-leren van bijbelteksten, integendeel! De practijk heeft — vooral tijdens de oorlogsjaren — wel bewezen welk een grote steun dit kan geven. By all means, laten onze kinderen op catechisatie, zondagschool, jongens- en meisjesclubs e.d. elke week een tekst uit het hoofd leren, die bij het behandelde past. U vergat echter één ding, ik schreef niet over bijbelteksten, alleen over de vragen en antwoorden van de catechismus. Waarvan de meeste — dat zult u toch toegeven — veel moeilijker te leren zijn dan een tekst en bovendien in hun nu verouderde en ingewikkelde samenstelling de jeugd veel minder toespreken.

Het was heus niet mijn bedoeling om, zoals U het uitdrukt, al te geven op de Heidelbergse Catechismus, die ik juist een "magnifiek werkstuk" noemde, als deel van onze belijdenis. Hoewel ik persoonlijk overtuigd ben, dat er na vier eeuwen gereformeerd kerkleven wel het een en ander toe te voegen valt, richtte de hier uitgesproken critiek zich niet zozeer tegen de inhoud van de Heidelberger. Het ging om de **vorm**, waarin de inhoud gegoten is, en ik blijf erbij, dat er aan die zestiende eeuwse vorm heel wat gemoderniseerd moet worden, wil het geheel werkelijk spreken tot de jonge mens van vandaag. Vergeet niet, dat er na Zondag 1 nog 51 Zondagen volgen!

Nog maar kort geleden las ik de uitspraak van een jongeman, die krachtig verklaarde: "Onze kerken zitten duimendik onder het stof der traditie!" Zo ooit, dan blijkt die uitspraak waar te zijn, wanneer we de Heidelberger nauwkeurig bestuderen in zijn rol als handleiding bij het catechetisch onderwijs.

Ja, misschien is Rome wel even gevaarlijk als het communisme . . . en even gevaarlijk als het fascisme, het modernisme, de Jehova's Getuigen, de Mormonen, en noemt U maar op. Het hangt er maar van af in welke omgeving men woont. Ik schreef in dit verband, "dat de reformatorische christen van de twintigste eeuw het op verreweg de meeste plaatsen niet nodig heeft, om constant met zijn neus op de paapse mis etc. etc. gedrukt te worden." Let op dat "constant" . . . en het slaat kennelijk niet op de reformatorische christen in Argentinië of Spanje. Er zijn legio plaatsen in de wereld, waar andere invloeden veel sterker zijn dan die van de R.K. Kerk. Mijn opmerking wilde slechts even deze eenzijdigheid in de catechismus aanwijzen, die ook al weer terug te voeren is tot de omstandigheden, waaronder hij destijds in 1562 werd opgesteld.

Met het middengedeelte van Uw schrijven, Mrs. V., bewijst U eigenlijk alleen, dat Mevrouw Diemer gelijk had, toen ze vroeg: "Doen wij in wezen niet precies waar artikel 7 van de Geloofsbelijdenis tegen waarschuwt: men mag ook gener mensen schriften, hoe heilig zij geweest zijn, gelijk stellen met de Goddelijke Schriften." Als we dit boekje van Olevianus en Ursinus in de kerk gebruiken naast de psalmen van David en de brieven van Paulus, waarom dan ook niet gepreekt aan de hand van de andere belijdenisgeschriften? Ziet U, waar de knoop zit?

Dit werkje is uiteindelijk slechts een samenvatting en practische toepassing van de boodschap der verlossing, zoals die in de Bijbel is geopenbaard. En dat dan gezien door de ogen van twee gelovigen uit de zestiende eeuw. De catechismus heeft zich in de loop der tijden een kostelijke plaats in het leven onzer kerken verworven. Een plaats, die echter voor ieders hart altijd moet liggen onder . . . en niet naast de Heilige Schrift. Onze Heidelberger is een leerboek èn een belijdenisgeschrift. Niets minder, maar ook niets meer!

Van harte ben ik met U eens, dat we onze belijdenis stevig moeten vasthouden "nu alles op zijn grondvesten schudt". Ik ben blij te horen, dat U er al zoveel troost uit geput hebt in Uw leven! Ja, Zondag 1 geeft een schone weergave van de verhouding tussen de gelovige en zijn Heer. Inderdaad is dit warme "persoonlijke" een van de grootste waarden in de Heidelberger, die niet gauw overschat kan worden.

Dit persoonlijke element is echter niet alleen daar te vinden. Denkt U b.v. maar eens aan onze gezangen en geestelijke liederen. Hoeveel gelovigen zijn reeds blij heengegaan met op hun lippen een regel als "Jezus, Uw verzoenend

(Vervolg op pag. 7)

ARSS and its Reorganization

(Continued from page 5)

young scholar of ours writes me. "It is striking how these men will defend the autonomy (sovereignty, independence — H.E.R.) of a science to the limit, how they will apply their supposedly autonomous criteria to weigh biblical religion. And of course tortuous, subtle manoeuvres are necessary to escape, unconvincingly at that, from the implications of a science so used. I have attempted to stress the danger of their approach, have emphasized that the neutrality of science is an illusion. But I meet with a total rejection of the antithesis, with a zealous desire to protect 'one's academic integrity'. One brilliant fellow said tonight that it was 'good for a Christian to look at his faith objectively and to apply one's philosophical criteria to the theological statements which comprise one's faith.' To my mind the confusion is total. Dr. Runner, I have not turned from the direction shown to me at that first Unionville Conference and through my contacts with you since then. You can be sure that once I get back to Canada I will throw myself into this whole vital initiative (of the ARSS — H.E.R.)."

We stand still in amazement at what God was pleased to do with just one three-day Unionville Conference. But only for one moment — of adoration. There is work to be done in following this working of God's Spirit. What is to become of this young scholar and of all those others — for there are more than you may possibly think — who 'have believed our report'. **I know that in the minds of our students this question is often being raised: Will our people support us in this idea of Christian scholarship?** They look for evidence of the unity of the Body of Christ. These students will be bringing our common faith into the marketplace of 20th century scholarship and culture. They too are organs of His Body. Will there be a growing program in Christian scholarship for them to rally around? Will all of us together make it possible for our sons and daughters to see His salvation **in their studies?** And thereby to bring this salvation into all the relations of our personal, social and national life?

To these questions the ARSS Board has answered with the Yes of faith; it has done so in the confidence that it is giving the answer of faith of all our Christian people. To be sure, we cannot all understand clearly the problems our children are bound to encounter in their studies; **we do all understand the central religious problem involved.** That is why this thing is a challenge to **all of us.** And — let us make no mistake about this — **all of us will be** profoundly affected in our personal lives by our decision to support ARSS. The staffs of our elementary and secondary schools; the societies of our churches; the spiritual vigour of the Body of Christ in Canada; indeed, the sure direction of our national life; — these all require, above everything else, the INSIGHT which only a scripturally directed program of higher education can bring.

So now only one question remains. Will our Christian people all across this continent rally to our support? Or do they before God in their consciences consider it a possible course of action, by withholding their support or by neglect or delay, effectively to oppose our effort to make provision for this fundamental and urgent need of our studying youth?

That a nation-wide, determined effort like ARSS has already proved feasible is in itself a singular favour of God. Moreover, in its development up to now it has experienced His blessing in many wonderful ways. The hearts of our students are strongly inclined to us. Over the years the Board has repeatedly, and in a steadily deepening sense, experienced a spiritual concord that causes our hearts to cry out for joy. We do not want for fresh and vigorous ideas about how to transform our purpose into action. Already we can see the possibility of a small instructional staff, which, on a modest budget, could bring us a big step closer to our ultimate objective, the establishment of a Christian university on the American continent. **And now, just as I am writing these lines, the news reaches me that the Board's application for incorporation has been approved by the Provincial Secretary of the Province of Ontario!** Thus we have now the desired legal status. Yet, even having all this, without the ready support of all our people we cannot take the next step in the development of our program. **We await now the evidence of their support.**

The fact is that ARSS is in a most favorable position to ask for the voluntary and hearty support of all Christians. It is a **free** association, not bound to any particular ecclesiastical organization or program. No one ever need feel that, in supporting his church, he is being compelled, against his will, to support ARSS. Everyone who supports ARSS will do so because he freely chooses to support what ARSS is doing. For the same reason we confidently expect support from persons belonging to more than one church denomination. Nor will this be because the nature of ARSS's program is somehow vague and indiscriminate, but — just the contrary — **because ARSS has openly stated its case for the free perusal of all.**

ARSS is free in the historic Protestant sense: it is free because it is bound to the Word of God. As an association of persons engaged in a common educational task it is bound to that Word **directly,** not indirectly through some one or other church organization. Therefore it does not rely on ecclesiastical confessions, **the adoption of which, since they were not formulated to express the meaning of divine revelation for the more specific concerns of higher education, could not sufficiently determine the scriptural direction of ARSS's educational work, but only leave the exact intention of ARSS an indiscriminate and uncertain quantity.** To meet its need the Board has taken almost two years to formulate — as far as we know, for the first time in history — the meaning of the Word of God for the concerns of higher education. This **educational confession** is now article III of our Constitution.

The publication of this Credo means that the spirit and direction in which ARSS intends to pursue its work is public knowledge. But indeed, what in the ARSS movement is not public? Several of its leading figures are well-known to many of you. The work of two Unionville Conferences, deposited in the **Christian Perspectives** books, is available to all, with the third volume expected within the next few months. Certainly, no one need be in any doubt as to the nature of the ARSS program which he is now asked **voluntarily and heartily** to support.

In an unmistakable manner God has given us this agency. Now, with its Credo, ARSS raises up its banner in the midst of our North American life (Psalm 20:5; 60:4). Do our Christian people recognize the rallying-standard of their army? **DO you, Christian people, support this work in the interest of our students? Will you then join us in it, NOW?**

This question as to the commitment of our hearts, I would submit, is the really urgent question that is facing every one of us just at this time. It would be unfortunate if the recent spate of articles concerned with the reorganization of ARSS should in any way serve to becloud this question.

At the same time, the reorganization has given rise to a certain amount of misgiving on the part of some. Where criticism of the reorganization has come to expression it has been based, I believe, on a confusion which can certainly be removed. And this **must** be done, in order that the combined strength of all of us together may be applied to holding up our ARSS banner straight and high for all to see and to reckon with.

The essence of the criticism seems to be that in the reorganization the determining power in ARSS and the responsibility for the further course of its development has been, at least to too great a degree, taken away from the members of the association and concentrated in the hands of a few, called an "elite-group" or the "group at the top", and that a reorganization of this kind — it is called an "aristocratic" form of organization — does not do justice to the Reformed principle of the office of all believers. If we go on in this way, it is argued, all interest and initiative on the part of the ordinary member will be killed. The beginning of ARSS, one writer recalls, was different: the initiative came originally from just plain believers, who (except for one minister of the gospel), possessing no degrees or titles, simply exercised the calling which accompanies the name of Christian. On the background of such a view a plea is registered with the Council of Trustees — in the old organization called the ARSS Board — to make possible for all the members a full-bodied and worthy membership, and not to allow them to fall into the status of mere "laymen".

After hearing the criticism it will do us good to pause for a moment and be reminded that in each of the critical articles that have appeared the writer remains keenly aware of the surpassing spiritual and cultural importance of ARSS for all of us. In each of the articles, despite the criticism, it is heartening to read an appeal for new members and a call for whole-hearted support of ARSS's gradual advance towards its ultimate objective, that free Christian University glistening in the midst of our Anglo-Saxon world. This is as it should be. Right now with ARSS a need is being met. A job is being done in a spirit publicized in our Credo and the **Christian Perspectives** books. **We must never allow anything to draw our attention away from the pressing need of our students and young scholars.**

Of course, the objection to the nature of the reorganization is not thereby removed. It is simply seen more in its proper proportions. But it can also, I am sure, be removed. For it is based on a clear misunderstanding.

This does not mean to say that the men of the Council could not have made a mistake. Being men, they are sure to make mistakes. But, being Christian men and having acted in this instance with deliberation, they would scarcely have made the kind of mistake that has been suggested. For we are dealing here with a question of general Christian principle.

I should like to suggest that the language in which the objection has been couched is the principal cause of the misunderstanding. Terms like "élite", "group at the top" and "aristocratic" actually derive, though we may sometimes overlook the fact, from a view of the structure of society that is alien to biblical revelation, one which sees society as made up of a (lower) group of ordinary people and a (higher) aristocratic élite, and which looks upon each of these opposing groups as attempting to grasp power to itself. Within such a view one can reasonably argue whether it is safer to put one's trust in the people generally or in the small élite group. It goes without saying, I should think, that Christians may never really think or act in terms of such an outlook. ARSS's Board did not, I think, do so, and for us to attempt to understand what it has done in such terms would only prevent our arriving at a **correct** understanding. These terms receive their meaning from the **pattern** of thought in which they are at home, and unbiblical patterns of thought — which all of us are daily in danger of absorbing from the world round about us — do not permit us to grasp genuinely Christian acts in their proper meaning.

We would have an example of what I mean if we attempted to understand a genuinely Christian political action in terms of conservatism or progressivism, of liberalism or socialism. If the Anti-revolutionary Party in The Netherlands, for example, decides that the state's task ought to be more broadly conceived than was the case in the old liberalism, that does not **of itself** mean that A.R. is becoming socialistic. **Non**-socialistic reasons, arising from a clearer insight, in the light of Scripture, into the structure of the creation-order and the place of the state therein, can also lead to the acceptance of enlarged functions for the state. Suppose, now, that the latter is the case, but that some Christians, who may, for the moment, be thinking in terms of liberalism or socialism, begin to apply the epithet 'socialism' to what has happened. The party would, of course, suffer harm. But those Christians, by their application of a term which does not properly relate to what actually took place, would also be preventing themselves from seeing the favour of God in the events that were unfolding before them.

The point I wish to make is that concrete or specific Christian acts can only be understood aright when they are viewed in a more general, an integral, Christian perspective. And I would submit that, by such a judgement of charity, we can understand and approve the sense of ARSS's reorganization. Christians (following the Scriptures) think, not in terms of opposing classes, but in terms of the **one** Body of Christ with its great diversity of specialized functions. Christians are not to think of authority in terms of persons, or groups of persons, grasping power to themselves, but in terms of **office,** calling, God-bestowed responsibility, service to the Body. [On this matter it is my deep conviction that at this stage of our integration into the life of our North American continent every one of us could profit greatly from reading (again) Dr. K. Sietsma's book, **De Amtsgedachte.**] It is this biblically directed outlook, I am convinced, that has governed the Board in its recent reogranization of ARSS.

After a small, largely local and — organizationally speaking — somewhat amorphous beginning in Toronto, we had suddenly emerged as a national movement with a strong student following. As has been widely recognized, the time had come to draw ARSS's organizational lines tighter. The Board asked the (largely local) membership that was present at the annual meeting in August, 1960 for permission to reorganize, **and explained in what sense it intended to do it.** After a long and generally satisfactory debate the requested permission was granted by an overwhelming vote. We have simply done what we said that evening we were going to do.

What, then, has the Council done? It did **not** take responsibility from the people (the association members) and secure that an "élite-group" of men "at the top" will now privately determine the nature of the organization. Such an interpretation is not only in conflict with a biblically inspired general view of society but it also ignores many salient facts, particularly the public and free nature of ARSS, the publication of the Credo, etc. **What we have done is something entirely different, something that is eminently scriptural and Reformed and for that reason bound to strengthen ARSS for all of us.** It is something that can readily be understood by every Christian. I a word, we have **distinguished responsibilities.**

In the reorganization the Council has simply distinguished between the responsibilities that can properly be thought of as belonging to members generally and the responsibilities which of necessity belong to those who are (historically, i.e. in the course of history) called **by God** to the direction of a certain specialized function of the Body-of-Christ-in-the-world. It is, of course, a genuinely scriptural principle that all men who are in Christ are, in Him, restored to the full Office of the believer, i.e. to the Calling of man to be God's servant in singleness of heart. **But the principle of the office of all believers does not lead to the "democratic" idea of the rule of the people. For this principle is not complete by itself; its corollary is the particularization or specialization of the general office, what in Dutch has been called AMBTSVERBIJZONDERING.** In a great variety of ways the general office that we all have becomes particularized or takes on a more specialized form in our several lives by reason of the experiences, the training and the particular historical callings that determine in what areas of life we severally find our more specific service.

Those who are thus called by God in history to positions of leadership in a particular sector receive therewith more specific responsibilities and authority. These accompany the special office. In this particular sector then the rest of us, in our general office of servant of God, follow the course of affairs with an **active interest,** **approve** and support what our leaders propose and do, **and finally reserve the right to criticize these leaders, not because authority resides with 'the people', but because in Christ we are all restored to the authority of our general office.** In the last resort every believer is responsible to see that what is done be done in accordance with the Word of God. In a Christian view, however, the people do not, in the manner of the Revolution, seize the powers that God entrusts to historically called leaders; they see to it that their leaders are called back to **faithful** service, or, if that should prove necessary, they find themselves other leaders who will perform their duties properly on behalf of all. In ARSS the public statement of the Basis (art. II) and the Educational Creed (art. III) is the confession that binds together members and trustees.

We are all familiar with this general biblical principle for all of human society from our life in the instituted church. Every member of the congregational body has the office of believer. But not every member is called in history to become a deacon or an elder. Yet we do not — at least we should not — think of our special office-

(Continued on page 7)

ARSS and its Reorganization

(Continued from page 6)

bearers as an "élite-group" of men "at the top" in an "aristocratic" organization. The church simply cannot be accounted for in terms of "aristocracy" or "democracy". Our office-bearers are to be thought of as **called by God in history to a special service on behalf of the entire Body.** They are of the members, and assume their additional responsibilities, which constitute a specialized ministry, for all the members, in the name of God and in the spirit of the forms that bind members and officers together. Neither do we think of the ordinary church member as thereby having his responsibility taken away from him. Yet he does not specifically decide which men are to be voted on for the office of elder though he may be consulted. He does not have specific responsibility for the policy to be followed though he may be requested to express his opinion. The fact is that in the instituted church the general responsibilities of the member are definitely marked off from the specific responsibilities of the special office-bearer.

Does the ordinary church member in this way lack a full-bodied and worthy membership? Permit me to quote from an article by Prof. M. Monsma in a recent number of **De Wachter.** "Waarom het dan ook met recht verwacht mag worden dat de kerkeraad, bestaande uit deze bijzondere ambtsdragers, steeds in nauw verband met de gemeente zijn arbeid zal verrichten. Kontakt tussen kerkeraad en gemeente is niet slechts gewenst, maar geboden. Want de gemeente der gelovigen zijn (sic! H.E.R.) niet te vergelijken met onmondige, minderjarige kinderen, maar met meerderjarige, verantwoordelijke burgers". Specific responsibility, which has to rest somewhere, does not rest with every believer on the ground that he possesses the office of believer. At the same time, the believer is acknowledged to have full, responsible membership in the congregation. But **as member,** not as elder. There is a difference between the two responsibilities.

In its reorganization ARSS simply incorporates this principle. And if in the local congregation, where the opportunity for the members to meet one another and to exchange opinion is practically constant, and where the matters to be dealt with are simply the central concerns of our Christian religion, there is need of a representative 'specialized task-force', how much more will that be so in ARSS, where a steadily accumulating experience and expert opinion will be required in the less familiar problems of the Word of God in its relation to higher education, and where, in the very nature of the case, we must have a membership stretching all across the continent, with little or no possibility of meeting personally, of exchanging views and shaping opinion?

The difficulties that distance brings with it are very real. In the earliest years of ARSS when the distinction of responsibilities had not yet been written into the Constitution the difficulty of properly integrating 'the West' into the movement often seemed insurmountable. Understandably, 'the West' was dissatisfied at having next to no representation, hence no voting power, at the meetings. Moreover, there was little possibility for the development of a common mind. Today, with a representative Council, these problems are solved in principle. I say 'in principle' because the Council has yet to be enlarged. Up to now we have been waiting for the granting of the Charter. As the Council of Trustees is enlarged there will be more representatives of 'the West', and areas not now represented at all will gradually find their voice in it. **With an increase of representative trustees from all the several areas there will open up to us channels of coöperation between the Council and the general membership that today are not yet readily available or even yet clear to us.** This is a matter of the historical development of the movement. Our next step is to get **chapters of members** established in the various areas — provincial, semi-provincial or municipal, as in each case proves best — (this has already been done in B.C.), and then these chapters and areas must come to have **their representative(s)** in the Council. The more surfaces of interaction there are the greater will be the coherence of the whole. In this way there are tremendous possibilities for the development of a closely-knit and effective organization in ARSS's new structure.

In the light of this beckoning prospect we can see just how much there is to the notion that little or nothing is left for the members of the association to do. ARSS is a **public** and **free** organization, carrying on its work in the spirit of its published Basis and Credo. As such, it will attract **voluntary** members, who have sensed, in some measure, the importance and urgency of its work. It asks of every one of its members that he throw **himself** into the work. No less. But then it is assured of their **fervent** prayers and **sacrificial** gifts. And also of their **active interest.** Both in their chapters and individually they will wish to discuss ARSS's affairs and problems with their representative(s) in the Council, and to find out what they can do to help. At this time it is still too early to say **in how many ways** the expanding Council will be able to enrich the lives of all the members, or the members increase the ability of the Council to carry out the commonly assumed task.

Right now, for example, our members could be: 1) acquainting themselves with their local university students, the problems and needs they have and, in general, the situation they find themselves in in their respective institutions of learning; 2) studying the Educational Creed of ARSS's Constitution, alone and in groups (perhaps securing from ARSS a speaker to explain it to them more fully); 3) engaging in much enthusiastic talk about ARSS in their circle of family, friends and acquaintances to help build a large and eager membership; 4) organizing local or regional chapters of members; 5) discussing which men, **on the basis of the Credo,** might best serve them in the Council, and bringing the names of these persons to the attention of the Curatorium.

With respect to the last point it has been suggested that the members cannot really elect their representatives in the Council, that the Council reserves all such real powers to itself, presumably because it believes that the future of ARSS is safer in the hands of a small élite-group at the top than in the control of members who have all heartily declared their agreement with purpose and basis of the organization.

Just a final word on this specific point. At the heart of ARSS, we all realize, is the Educational Creed. This statement was drawn up with great care by persons familiar with questions of principle in higher education and the relation of the Word of God to such questions. The great Battle of spirits is also being waged in the world of higher education, and every sentence and phrase of the Credo has been formulated to guide us in this Struggle. Over the past two years the Council has grown into an articulated understanding of the meaning of its Credo. No less than such an **articulated** understanding of it will be sufficient for future members of the Council if ARSS is to remain faithful to its trust. Yet **such** an understanding can scarcely be expected of all our members. Of them — taken, of course, generally — we can expect an awareness and hearty approval of the central spiritual thrust, the general scriptural tenor, of the Credo, but certainly no spelled-out understanding in connection with the present constellation of spirits and powers in the world of higher education.

Members, therefore, in their general responsibility as members and with a conviction of oneness of confession with the religious core of the Credo, are encouraged and expected to provide their Council (via the Curatorium) with names of men who in their judgement are fitted to assume the more specific responsibilities that devolve upon the Council. But it will at once be understood that the Council itself will have to assume the specific responsibility of determining whether the persons so recommended to it do understand and approve the Credo in a sufficiently articulate way to give the needed responsible leadership to ARSS. In assuming this specific responsibility the Council is not privately grasping power to itself; it is simply attempting to be faithful in its God-bestowed **office,** for the salvation of all. We must not forget the role of our Confession!

At the close of this article I should like to state, and to state emphatically, that in my personal view and, I am confident, the view of the other Council members the safeguard of ARSS is neither the members of the Council nor the general membership. There is nothing **'vast'** in **any** of us, taken in ourselves. In God-given faith, however, we have based our action on the **sure Word of God,** and on that basis have formulated our educational confession. The only safeguard ARSS **can** have is that the faithful God Who has put it in us to make this confession before the world will grant to **all** of us to persevere in our confession, the members generally in their more general responsibility in this regard, and our Council, whom God in history has called to office, in its more specific responsibilities of leadership.

So now we have an agency, I firmly believe, from God. We have the strong support of our studying youth. We enjoy a steadily widening interest among our Christian people. We have received the desired legal recognition. And we can, I think it has now become clear, be assured that we have a form or organization that is soundly rooted in scriptural principle. The possibilities cause us to gasp.

"Slechts één ding" — to quote the words of Abraham Kuyper in a letter addressed Aan De Gereformeerden in Den Lande upon the occasion of the erection of the Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden Grondslag in 1878 — "zou dan ook naar onze vaste overtuiging dit werk verstoren kunnen, indien namelijk de zonde van hoovaardij of ontrouw of eigen eerbedoeling bij ons insloop, en we aldus den twist weer tegen ons opwekten van dat Heilige Wezen, door Wiens zegen alleen het gedijen komt en die alleen machtig is om ook deze stichting te dragen door het Woord zijner kracht."

Let us resist the devil and with joy put our shoulders to the burden. Individuals, chapters, groups, societies, congregations. Let us remind ourselves daily of the **issues that hang in the balance.** Let us exert all of our strength **now** to show our believing young scholars that we, people of God, recognize them as fighting the Battle of our common faith in difficult but crucial areas that require a long and highly specialized training. Let us bind ourselves to them, and them to us, as servants together in the march of Christ's army through the world. Scholarship, after all, is but a servant of our common life. And a scholarship that is scripturally directed is a service to the life of God's people and of the entire world in the name and to the glory of God, Who is Sovereign above all, but Who came down to us, for our salvation, in His Word.

Let us arise and build. "Het werk **zal** niet mislukken" — as Kuyper wrote to Rutgers — "als wij persoonlijk maar bereid zijn erbij onder te gaan."

ONDER DE Schemerlamp

(Vervolg van pag. 6)

sterven blijft het rustpunt van mijn hart"? Soms met liederen, die door hun eigen synode officieel gewogen en te licht bevonden waren! Voor ons een herinnering, dat aan de grenzen van het leven elke door mensen opgeworpen scheiding verdwijnt en dat er toch is één kudde en één Herder.

Velen vinden voor zichzelf een psalmregel, gezang, of zoals U een catechismusgedeelte, waaruit ze in het bijzonder kracht putten in moeilijke omstandigheden. U hoeft geen ogenblik bang te wezen, Mrs. V., dat bij een eventuele revisie van de Heidelberger dit persoonlijke verloren zou gaan. Men zou het ongetwijfeld allereerst in het oog houden!

Laten we tenslotte bedenken, dat al deze "troostbronnen" hun waarde ontlenen aan de ene grote Bron. Zelfs Uw geliefde Zondag 1, hoe innig en rijk ook, staat nog ver achter bij de woorden van de Bijbel, wanneer U die tot Uw belijdenis maakt. Legt U maar eens Psalm 23 er naast, en Romeinen 8 vanaf vers 31 .... ziet U, dat nu de catechismus-zondag vervaagt? Hoe zou het ook anders kunnen? Deze geeft immers slechts een weerglans van het wonderbaar licht in Gods Woord! Tot schrijvens, Mrs. V., en mijn hartelijke groeten.

PENPAL-CLUB. Jongelui, die verleden zomer van deze service gebruik maakten, worden vriendelijk verzocht om mij zo spoedig mogelijk een briefje te sturen, waarin zij vertellen of zij via onze eerste lijst een geschikte penpal gevonden hebben. Laat me in elk geval wat horen, luitjes, dan kan ik aan de hand van jullie ervaringen beoordelen, hoe we jullie en anderen het beste kunnen helpen. In tussentijd heb ik nog verzoeken ontvangen van een jongeman in Hamilton, van een meisje in Edmonton, en een tweede opgave van James. Eventuele andere belangstellenden worden echter verzocht hun opgave nog even vast te houden, tot we hier de aanmelding voor de tweede lijst openstellen.

Voorts kreeg ik nog een lange brief van mijn vriend Bob. Ook nog hartelijk bedankt voor je mooie Kerstkaart en je wensen voor 1962, Bob. Wederkerig het allerbeste toegewenst! Op je vrijgezellenprobleem hoop ik hier spoedig terug te komen, zodra ik iets van de anderen gehoord heb. So long!

In de volgende Schemerlamp behandelen we nog twee brieven over de catechismus, bewaart U dit nummer even? Voor U allen vele groeten van

Uw SASKIA.

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wa;;enaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Wij en onze kinderen

Spreekwoorden zijn de gekristalliseerde wijsheid van eeuwen, heeft eens iemand gezegd. Dit is zeker het geval met het bekende gezegde "Eerlijk duurt het langst". Salomo heeft menige spreuk aan de eerlijkheid gewijd. Doch al is iedereen van de juistheid ervan overtuigd, dan wil dit nog niet zeggen, dat die juistheid ons mensen altijd past.

Typerend is dan ook, dat de volksmond hiervan gemaakt heeft. "Eerlijk duurt het langst om rijk te worden".

Eerlijkheid is echter een buitengewoon teer punt in de opvoeding. Een buitengewoon kwetsbaar punt bovendien.

Peter en Bobby waren al jaar en dag dikke vrienden. Maar op de dag van hun schoolexamen was er een breuk gekomen. Peter had tijdens het examen kans gezien van Bobby "af te kijken". Toen bleek dat Peter daardoor een aardig resultaat had weten te bereiken, was dit Bobby te machtig geworden en heeft hij het de onderwijzer verteld. Met gevolg, dat de jongens, uit school gekomen, elkaar in de haren zijn gevlogen en beiden een bloedneus hebben opgelopen.

Beiden vertelden thuis natuurlijk in geuren en kleuren wat er gebeurd was. En beiden wisten hun verhaal natuurlijk zo in te kleden, dat zij volkomen in hun recht stonden.

Wij kunnen allemaal die tafereeltjes wel. Peter in het bijzonder had gejokt, was althans bezijden de waarheid geweest. Maar was Peter daar nu wel de hoofdschuldige van? Als Vader en Moeder thuis het met de eerlijkheid nu ook niet zo heel erg nauw nemen, mag Peter zijn oneerlijkheid dan wel zo zwaar worden aangerekend? Peter zelf kon tenminste het verschil tussen zijn handelen en dat van Vader niet zo duidelijk inzien. Hij had het alleen niet zo goed getroffen.

Het was niet door zijn toedoen, dat de onderwijzer te weten gekomen was, dat hij over Bob's schouder gekeken had.

"Je weet toch zelf ook wel, Peter, dat je eigenlijk steelt, als je van een ander afkijkt op het examen?" zei Moeder.

"Als Bobby niet geklikt had, zou niemand het gemerkt hebben", verdedigde Peter zich.

"Ja, maar het blijft toch stelen en liegen bovendien, want de onderwijzer denkt natuurlijk dat het je eigen werk is, terwijl het in werkelijkheid van een ander is", was Moeder's verstandige opmerking. "Bovendien kunnen andere kinderen het ook gaan doen, als ze het jou zien doen".

Peter en Moeder zwegen beiden een poosje, maar toen Moeder weer beginnen zou, was Peter haar precies voor.

"Ja, maar Moeder, ik was toch helemaal niet van plan om te stelen en ik wilde ook niemand laten merken wat ik deed. Ik deed het ongemerkt, net als Vader".

"Waar praat je nu over", zei Moeder een beetje geërgerd.

"Nou, Vader zei gisteren toch tegen U, dat hij die lots gekocht had, omdat hij wist, dat de city daar dwars over een straat gaat maken".

Moeder werd nu echt een beetje boos. "Wat heeft dat nu met jouw examen te maken?"

"Wel, Vader mocht toch ook eigenlijk niet weten wat de city gaat doen en als iemand niet tegen Vader had gezegd, wat hij niet vertellen mocht, zou Vader die lots toch ook niet gekocht hebben, omdat het dan niet zo voordelig zou zijn geweest. Nou, als Bobby zijn schrift niet zo schuin had gelegd, had ik geen kans gehad om het antwoord te zien", verdedigde Peter zich verder. "Maar het lag er zo maar, wat geeft het dan als ik even kijk? Vader zei toch ook, dat je je kansen moet grijpen als ze er zijn?

Moeder begreep haar dertienjarige zoon nu heel best, maar zij wist nu toch echt niet, wat ze hierop moest antwoorden. "Ik heb een beetje hoofdpijn, Peter", klaagde ze, "ik ga even rusten. Als de telefoon gaat, dan ben ik er niet hoor".

Het was een verschuiving van de moeilijkheid en intussen zag Moeder de triomfantelijke glimlach op het gezicht van Peter niet. Zich overwinnaar voelende liep Peter naar de kelderdeur, natuurlijk best begrijpende, dat die hoofdpijn ook maar een uitvlucht, een noodleugentje was.

Toch was Moeder niet slecht begonnen met haar opvoedkunde. Zij maakte echter een fout, toen zij voor de moeilijkheid uit de weg ging. Haar jongen hield van haar en ook van zijn Vader, maar met zijn dertien jaren doorzag hij al heel goed de fouten, die zij maakten en dit wekte ongewild een soort minachting in hem op.

Waarschijnlijk hebben die Vader en Moeder van Peter de jongen menige keer voorgehouden hoe onze gedragingen hebben te zijn. Dat blijkt wel uit het gesprek, dat zij in het begin met Peter had. Maar zeggen hoe het moet heeft maar zo heel weinig uitwerking, als de daden daarmee niet in overeenstemming zijn. En het is juist in die kleine dagelijkse dingen, dat wij als ouderen zo vaak worden betrapt.

Vader zou zich waarschijnlijk wel zeer gegriefd voelen, als iemand hem gezegd zou hebben, dat hij zich geld onrechtmatig of althans oneerlijk toeeigende. Toch was dit in feite wat hij ging doen. Op oneerlijke wijze was hij aan de wetenschap gekomen, dat over die lots een straat zou komen, waardoor de city of het Government hem nu meer moest betalen dan wanneer dit niet bekend zou zijn geworden. En zelf heeft hij zich wellicht handig gevonden, maar zijn dertienjarige zoon doorzag de oneerlijkheid.

Wij zijn zo handig geworden in het bedekken van de dingen. Op zichzelf misschien hele kleine dingetjes, maar kinderen merken ze op. Hoe vaak gebeurt het niet, dat zusje of broertje in werkelijkheid ouder zijn, dan Vader of Moeder de "busdriver" vertelt? Wij moeten trachten eerlijk te blijven, zeker ook voor en ten opzichte van onze kinderen. Dat kan wel eens moeilijk zijn. Vooral als een klein leugentje ons uit een onprettige situatie kan redden. Maar als de bijbel, zoals we vaak zeggen, het richtsnoer van ons leven is, dan moeten we er ook naar willen luisteren. En de bijbel laat ons op dit punt helemaal niet in het onzekere. "De rechtvaardige wandelt *steeds* in zijn oprechtheid, welgelukzalig zijn zijn kinderen na hem". (Spreuken 20:7).

Een Moeder

HAND IN HAND MET JEZUS

Hand in hand met Jezus,
Over 't ruwe pad,
Jezus houdt van ieder,
trouw Zijn hand omvat,
Onder blauwe hemel,
onder stormgebruis,
Hand in hand met Jezus
kom ik veilig thuis.

't Hart vervuld met vreugde,
tors ik stil mijn kruis,
't Zwaarste eind draagt Jezus
op de weg naar huis,
Daarom juicht mijn ziele,
waard een vriend als Hij,
Hand in hand met Jezus,
Tot aan d' overzij.

Hij gaat aan mijn zijde,
draagt met mij de last.
Nimmer kan ik wankelen,
Want Jezus houdt mij vast.
Hand in hand met Jezus,
Waar 'k mijn voet ook zet.
Naar mijn zwakke schrede,
Regelt Hij Zijn tred.

The Lodge Problem

by Rev. C. Wm. Flietstra

④ *Secondary Objections continued*

When one considers another strange ritual known in Lodgism as the SHOCK OF ENTRANCE, we observe the philosophical interpretation connected therewith. A sharp point of the compass is pressed against the candidate's naked breast. The teaching is given by the authority, Mackey on page 24 of his "Ritualist" as he states. "*The Shock of Entrance*" is the symbol of the disruption of the candidate from the ties of the world, and his introduction into the life of Masonry. It is the symbol of the *agonies of the first death* (sin? — CF) and of the *throes of the new birth* (salvation? — CF)" The same idea of new birth and new light is given in the ritual known as SHOCK OF ENLIGHTENMENT when that blindfold or "hoodwink" is removed from the initiated candidate while the Worshipful Master repeats the words of God in Genesis. "Let there be LIGHT, and there was LIGHT".

The so-called "Working Tools" of an entered apprentice are significant for consideration in evaluating Masonic thinking. Listen to the well-known Mackey again in the "Ritualist". page 40 . . . "The twenty-four inch gauge is the symbol of time, well employed; the common gavel, of the *purification of the heart*". Again, on the previous page one reads, "but we as Free and Accepted Masons are taught to make use of it (gavel) for the more noble and glorious purpose of divesting our hearts and consciences of all the vices and superfluities of life; thereby fitting our minds as living stones for that spiritual building, that house "not made with hands eternal in the heavens"."

Masonry uses a "lambskin" which every true Mason must wear as part of his official garb in the respective initiation rites of the degree work. What is this Masonic apron or "lambskin"? What is its meaning for the member? We turn to Morris' Dictionary where we find this description . . . "The apron suggests the preservation of the garments from the defilements of labour, and *morally* the *guard of the soul from the defilements of sin*. It is therefore the distinguishing badge of a society whose great aim is to *prepare the soul* for that spiritual building, that house not made with hands, eternal in the heavens". H. W. Percival in his work, "Masonry and Its Symbols" stated of this apron . . . "He receives a lambskin, or white apron, a symbol of his physical body. He who wears the lambskin as a badge of a Mason is thereby continually reminded of that *purity of life and conduct which is necessary*. The apron clothes the pelvic region and is a symbol that that should be kept clean. It refers to sex and food. As he grows in knowledge, he should preserve the body in purity". It surely does not take much reasoning to perceive the re-interpretation which is given for the lamb and its corresponding exponent of innocence and purity. Purity and innocence to such a member must be centered alone on *his* "guarding of the soul" as well as *his* "preparing the soul" by *his* "purity of life and conduct". I ask, "Where then is there room in their teaching for Him who is named "The Lamb of God who taketh away the sins of the world"? If He has become the one sacrifice "once offered on the cross", can the sinner by any guarding or preparing rennovate his life from sin?

Finally, let us mention what is called by Masons "The Grand Hailing Sign of Distress". It is given thus: Arms raised directly above over the head (First position) while the individual says, "O Lord". Then the arms are brought at right angles with the shoulders (Second position) as he says, "My God". Finally, (Third position) the arms are brought against the body at one's side and he says. "Is there no help for the widow's son?" We immediately discover a false application of a Scriptural reference of I Kings 7:13 where Hiram of Tyre is mentioned as "the son of a widow". Such sign is given in particular circumstances when a brother Mason is in distress or "in trouble". Seeing such a signal from a fellow brother, a Masonis colleague is duty bound to help in any way possible even *perhaps* or influence or persuasion to shift the interpretation of a given law in his favour! My question is, "Why is such a signal or sign necessary in the promotion of good morals and purity of life and conduct?" Surely everything which is for the mental and moral improvement of men can be inscribed in teachings other than secret signals and signs!

All the above mentioned are particulars in the overall philosophy and teaching of this organization which are contrary to the spiritual signs and symbols of sacred revelation. The Christian needs no "shock of entrance", no "gavel and guage" of outward purification, no superficial "lambskin apron" signifying innocence and purity, and no "distress signal" when one is discovered in violation of God's holy commandments! Our sign is the Cross of Calvary and our surety for innocence is the shed blood of Christ for sinners!

Next: The Principal Defect of the Lodge.

Informatiebureau DOF

Dit zal dan weer de laatste uitgave van mijn vragenbus moeten zijn.

Het is met mijn informatiebureau gegaan als met vele van onze ondernemingen in Canada: opgaan, niet blinken, en snel verzinken.

Mocht ik een poosje geleden met blij enthousiasme en rechtgeaarde trots de oprichting van mijn winter-informatiebureau vermelden, thans moet ik met gebogen hoofd bekennen: —Ik houd er maar mee op.

De redenen van de ondergang van mijn vraag-en-antwoord serie zijn velerlei:

1. Ik verwachtte werkloosheid in de winter en dus ruimschoots tijd, om mij aan de nieuwe bezigheid te wijden. Laat ik nu de hele winter druk werk hebben met de betimmering van twee basementen! Soms werk ik er 's avonds nog bij.

2. Er komen te weinig vragen binnen, en de vragen, die worden gesteld, zijn meestal van die aard, dat ik ze niet beantwoorden kan. Het schijnt, dat onze mensen alles weten en overal een opinie over hebben. Ik dacht eerst, dat ik alleen zo was. Daarom richtte ik in mijn meerderwaardigheidsbesef een informatiebureau op. Op deze wijze zou ik met mijn kennis en rijpe inzichten anderen kunnen dienen. Thans blijkt duidelijk, dat vrijwel ieder meent, dat hij alles van alles afweet. Indien dat zo is, wat zullen we dan als Nederlandse immigranten enorm kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van Canada! Wat heeft men ons hier toch vreselijk hard nodig! Gaarne citeer ik in dit verband het beroemde gezegde van de befaamde professor Brokeheart Ph. D.:

"Canada wthout the Dutch
is like a car without a clutch!"

Wie onzer is het hier niet roerend mee eens? Ik had het eerder moeten bedenken, dat er in onze gelederen geen plaats is voor vraag-en-antwoord-rubrieken en informatiebureaux, omdat iedere rechtgeaarde Nederlander in Canada zelf een informatiebureau is.

Om nu de schaarse briefschrijvers en vragenstellers niet teleur te stellen, wil ik onder dank voor het in mij gestelde vertrouwen tenslotte hun vragen nog beantwoorden.

A.Z. te E., prov. A., vraagt: In Holland was ik beroepssergeant in het leger, terwijl ik in Canada ouderling ben en de Fuller Brush Company vertegenwoordig. Verleden jaar werd ik Canadees staatsburger. Is er nu nog kans, dat de Nederlandse regering mij oproept om Nieuw-Guinea te verdedigen?

Antwoord: Neen, U bent safe!

"Disappointed" te Gr. R., Mich., U.S.A. heeft het volgende probleem: Een vriend van mij leende mijn '50-er Mercury, dewelke niet verzekerd was. Hij reed hem in de soep. Toen ik hem vriendelijk, doch beslist om schadevergoeding vroeg, wilde hij aanvankelijk niets betalen. Toen ik insistte, stuurde hij me een cheque van $ 55.— met het volgende briefje:

—Die ouwe r . . . car van je was niet meer waard dan vijftig dollars:	$ 50.—
Koop jezelf voor de resterende vijf dollars maar een andere vriend:	$ 5.—
Cheque voor	$ 55.—

Mijn vraag is: Wat moet ik met de cheque doen en moet ik mijn voormalige vriend nog terugschrijven?

Antwoord: Incasseer de cheque en stuur uw vriend een cheque van $ 4.75 met de volgende mededeling: —Bedankt voor de cheque. De waarde van de auto was inderdaad $ 50.—. Doch de waarde van een vriend als jij is niet $ 5.—, maar je kunt ze krijgen voor een kwartje per dozijn. Hierbij een cheque voor het teveel betaalde, $ 4.75.

S.B. te W. stelt een moeilijke vraag. Hij klaagt erover, dat hij dikwijls gedichten leest met regels van verschillende lengte; gedichten zonder rijm en rythme. En nu vraagt hij aan mij, ongeletterde timmerman: —Wat is een gedicht?

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Antwoord: Ja, dat moet je aanvoelen, nietwaar? Ik heb hier de nieuwe Christelijke Encyclopedie. Die zullen we eens even raadplegen. Hier is de bladzijde: Gedalje, Gedenkoffer, Gedwongen winkelnering, Geelkerken . . .

Gedicht staat er helaas niet bij. Wat een encyclopedie!

Dan moet ik het zelf maar proberen. Een gedicht is volgens mij een stukje taal, dat op bijzondere fraaie wijze en met een zekere rythme een bepaalde gedachte of bepaalde gebeurtenis weergeeft. Mijn timmermansbrein zegt me, dat rythme wel, doch rijm niet noodzakelijk is voor een gedicht.

Rev. P.Z. te Sl. klaagt: —Ik droom 's nachts altijd, dat de mensen mij achterna zitten. Dat maakt me prikkelbaar en nerveus. Ik durf haast niet meer naar bed. Wat moet ik toch doen?

Antwoord: Ga overdag heel gewoontjes met uw gemeenteleden om en u zult 's nachts voortreffelijk slapen.

En hier volgt tenslotte de laatste vraag:

D.E.F.T. te V., B.C., schrijft, dat hij zo graag in bed leest, zowel, 's morgens, 's middags als 's avonds. "Dit is mijn hobby", zo schrijft hij, "en ik doe het liever dan werken. Mijn probleem is echter, dat ik de goede houding niet weet te vinden. Hoe kan ik het beste lezen in bed, op mijn rug of op mijn zijde?"

Antwoord: Waarom leest u niet in de huiskamer of in de bathroom, zoals ieder normaal mens?

Dit is het einde.

Met leedwezen geven we het informatiebureau Dof prijs aan de vergetelheid . . .

Arie.

CANADIAN PETROFINA LTD. GAAT GROOTWINKELBEDRIJF IN AUTO-ONDERDELEN STICHTEN

Canadian Petrofina Ltd., zoals bekend de Canadese dochtermaatschappij van de Belgische Petrofina S. A., treft momenteel voorbereidingen, zo wordt uit Montreal gemeld, voor de vestiging over geheel Canada van een grootwinkelbedrijf in auto-onderdelen. Vermoedelijk zal in het najaar van 1962 de eerste winkel in Montreal worden geopend. Deze winkel zal vergelijkbaar zijn met de in Canada zeer bekende zaken van Handy Andy en Canadian Tire.

Het besluit van Petrofina houdt verband met de onlangs aangekondigde nauwe samenwerking tussen de Shell Oil Co. en Handy Andy Ltd. tot de verkoop van Shell producten via een over geheel Canada te vestigen reeks van filiaal-bedrijven.

CANADA

WEEST BEKEND MET UW RECHTEN

IMMIGRANTEN DIE WETTIG ZIJN TOEGELATEN HEBBEN DEZELFDE RECHTEN EN DEZELFDE PLICHTEN ALS ANDERE CANADESE WERKERS

Hoewel de meerderheid der werkgevers in Canada eerlijk zijn en fair hebben sommigen, ongelukkigerwijze, van immigranten geprofiteerd.

- Weest op Uw hoede tegen oneerlijke methoden van indienstneming.
- Sta erop dat U de betaalde vakantie krijgt als U daar recht op heeft.
- Zorg dat de afhoudingen van Uw loon voor kost en inwoning niet overmatig zijn.
- Weigert om gebruikt te worden als stakingsbrekers.
- Zorg dat alle zegels waar U recht op heeft ook geplakt worden in Uw werkloosheidsverzekeringsboekje.
- Wees niet bang om U aan te sluiten bij een vakvereniging. Dat is Uw recht.
- Wees niet bang voor bedreigingen met deportatie door een werkgever.
- Als U een gegronde klacht heeft omtrent Uw arbeidsvoorwarden, vraag advies aan de provinciale ambtenaren in Uw woonplaats. Indien U niet weet wie dat zijn, stel U dan in verbinding met de naaste immigratie- of burgerschapsambtenaren, met Uw dominee of priester of met een functionaris van Uw eigen ethnische groep. Zij zullen hun uiterste best doen om U te helpen.

Ellen L. Fairclough

ELLEN L. FAIRCLOUGH,
Minister van Burgerschap en Immigratie.

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . . $ 4.00
Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Met blijdschap en dankbaarheid berichten we U de geboorte van onze zesde zoon

MICHAEL GEORGE
(Maikel)

De HEERE maakte alles wel.

8 Januari 1962.

Mr. & Mrs. K. Snip.
K. Snip.
M. Snip—Nienhuis.
Tena.
John.
Gerald.
Ernest .
Edward.
Carl.
Annette.

R.R. 1, Dunnville, Ont.

Joyful and with gratitude to the Lord we announce the birth of our daughter

MARGARET GRACE

Mr. & Mrs. Fred Frankruyter.
Janet.
Loreen.
John.

January 21, 1962.
Streetsville, Ont., R.R. 2.

Met grote dankbaarheid geven wij U kennis van de geboorte van een welgeschapen Zoon (genoemd naar wijlen zijn grootvader)

SIEBREN HART BOERSMA

De gelukkige ouders:
S. en B. Boersma
en kinderen:
Linda Francina
Maria Petronella
Heidy Wietske
Hart Siebren

Zaterdag, 13 januari 1962.
Harriston, Ontario, Canada.

With thanks to the Lord we announce the birth of our son

WILLIAM HENRY

Mr. & Mrs. Paul Groen.
Elly.
John.
Jane.
Gerald.
Marie-Ann.
Paul.

January 18th, 1962.
P.O. Millgrove, Ont.

EVERT KOBES
en
GRACE OUDMAN

hebben de eer U, mede namens wederzijdse ouders, kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats hebben D.V. Zaterdag 3 Februari a.s., 's namiddags 3 uur in de Chr. Ref. Church te Strathroy, Ont., door de Weleerw. Heer Ds. H. De Moor.

R.R. 5, Strathroy.
R.R. 2, Alvinston.
Februari 1962.

Langs deze weg betuigen wij onze hartelijk dank voor de vele blijken van belangstelling, ondervonden bij gelegenheid van onze 25-jarige echtvereniging.

Mr. en Mrs. J. HARTMAN.
15 Cross St., Dundas, Ont.

DRAMA CLUB
"LIME LIGHT"
presenteert
"De Ruwe Bolster"
Toneelstuk in vier bedrijven.
Zaterdag 17 Februari, aanvang 8 uur, in de Glenwood School, hoek Guelph Line en Queenway Drive. Burlington, Ont.
Entrée $ 1.00 en kinderen $ 0.50.

Very suddenly the Lord has taken unto Himself

Mr. HENRY DE ROO,

in the strength of his years, at the age of 36, faithful member of our Men's Society "Search the Scriptures".

May his family find comfort in the words of Psalm 103:17a, "But the mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon them that fear him."

Wellandport, Jan. 20, 1962.

Geheel onverwachts door een ongeluk heeft de Here tot Zich genomen onze geliefde, zorgzame man en vader

HENRY DE ROO,

op de leeftijd van 36 jaar.

Mrs. H. De Roo—Van Mulligen.
George Henry.
Lambertha Louise.
Margaret Marianne.
Theresa Wilma.

St. Ann's, Ont., R.R. 2.
Zaterdag 20 Januari 1962.

In Zijn ondoorgrondelijke wijsheid heeft de Here nog plotseling tot Zich genomen ons trouw medelid

Mrs. R. VANDER WAL,

op de leeftijd van 43 jaar.

"Werpt uw zorgen op de Here en Hij zal u onderhouden."

De Vrouwen Vereniging "De lampen brandende".

Kingston, Ont.

Wanted to buy:

GLADIOLA BULBS

in very early variety. Cutted Mums. Potted Mums in 4 and 6 inch pots. Amsterdam Bulb, Port Credit, Ont. CR 8-2835.

Net meisje, Chr. Ref., zoekt

KENNISMAKING

met nette jongeman, tussen 30—35 jaar. Brieven onder no. 1445, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Requested for general farmwork, by one of our members,

A YOUNG MAN

Apply for information by Rev. John Van der Meer, R.R. 1, Essex, Ont.

WANTED:
1st Class SALESMAN
for
OAKVILLE FOOD PLANT
Introducing NEW Food Plan.
Contact at 206 Westdale Rd., Oakville, Ont. VI 4-9775.

HOLLANDSE SCHEUR-KALENDERS

Honigdroppels
De Banier
Filippus
Kruimkens van 's Heren tafel.

$ 1.50 franco per post.
Hollandse en Engelse Bijbelse dagboeken.

Chr. Book Centre
Anton Lammers
36 Longwood Road North
HAMILTON, ONT.
Phone JA 2-1234

---

200 Acres Mixed Farm

8 Mijl van Dunnville. 1 Best huis, van alle gemakken voorzien, furnace, badkamer, grote kelder, eigen gaswell, dus het kost niets voor het verwarmen van het huis. Nieuwe barns en melkhuis. Kleigrond. Vraagprijs $ 26,500. Down $ 14,500, de rest in hypotheek voor 6% rente.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Calvin Memorial Christian School, St. Catharines, Ontario

has an immediate

OPENING

in Grade I. Modern building, scenic area, 26 pupils, attractive salary for qualified person. Also a possible vacancy in middle grades. Apply to S. VanderWall, 4 Gavin Dr., St. Catharines, Ontario.

For Sale:

DAIRY FARM

with city milk contract. 200 acres, 50 head Holstein cattle and modern machinery. 2 homes with running water on farm. Bulktank, stable cleaner and milk conveyer in barn. Will sell complete, or farm with dairy contract and stable equipment. 4 miles from Chr. Ref. Church, Navan. Morton Johnston, Leonard, Ontario.

Students at U.W.O., Teachers College etc., and any others who need

A GOOD HOME

away from home, with comfortable rooms and good meals, please call GE 8-9724 or see Mrs. J. Stienstra, 47 Victor St., London, Ont.

On the Highway, one of the best **200 ACRES CLAY LOAM FARM.** Brick home. Modern conveniences. 2 barns. Price $ 25,000.—. Large mortgage at 5% interest available.

TWO FARMS

located close to school and the Chr. Ref. Church. One farm with 186 acres, all the buildings, stock and implements at $ 25,000.—. The other farm 160 acres with 2 homes and 2 barns. All in good state of repair. Full price $ 25,000.—. Mortgage available.

We have a choice list of farms in Huron County.

John Bosveld, Realtor
40 Wellesley Street
GODERICH, ONT. Ph. JA 4-8762
Salesman: C. BURUMA
Clinton, Ont., R.R. 2.
Ph. HU 2-3287.

GROOT SCHOONMAAKPROBLEEM
SPAAR TIJD, WERK, GELD!

Om het zwaarste, vetste vuil te verwijderen, schrobbe men de te reinigen oppervlakken met een oplossing van 2 eetlepels Gillett's Lye op een gallon water. Gillett's doet dit moeilijke schoonmaakwerk snel en afdoend en kost toch veel minder dan andere schoonmaakmiddelen, die maar half werk doen. Gillett's gaat werkelijk vet en vuil met kracht te lijf, krijgt het uit spleten en hoekjes, die andere schoonmaakmiddelen niet bereiken kunnen. Met vet en smeer reageert het zodanig dat een zeepoplossing wordt gevormd, die de te reinigen vlakken vlekkeloos schoon maakt en tevens hygienisch.

Dit is slechts een van vele dozijnen goede wenken waardoor U tijd, werk en geld kunt sparen, welke vervat zijn in een gratis 60 pagina's groot boekje, verkrijgbaar door te schrijven aan Standard Brands Ltd., 550 Sherbrooke St. W., Montreal. (Adv.)

Superheat Fuels
Call
DE GROOT'S
PLUMBING AND HEATING
"City-Wide"
Automatic Delivery — 24 Hour Burner Service
Hamilton — 383-4145
After Hours — 383-8394

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

Wanted:

SINGLE MAN

Must be good milker, with milking machine and by hand. Good wages. Letters under number 1446, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Man of 30 desires

TO MEET LADY

with genuine interest of Christian fellowship. Letter no. 1444, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

YOUNG GIRL

to look after semi-invalid lady. Weekends free. LI 5-7450. Mrs. Hadley, 144 Walter Ave. South, Hamilton, Ont.

Wanted:

BARBER

to work in nice modern shop, which is located in a beautiful scenic part of Ont. (lots of swimming, fishing, boating, hunting etc.). This is a real opportunity for the right man who is interested in a steady job. Housing acc. available. $ 70.— guarantee pl. comm. Applicants must be married. Write to: George Barbershop, Camp Petawawa, or phone 687-4550.

Looking for furnished, new decorated

ROOMS

with modern kitchen and living room? Call Mrs. S. DeKoter, 13½ Wortley Rd.,

LONDON.

Tel. GE 8-4842, after January 13, call GE 9-2783, who has rooms available. Almost downtown.

ASK FOR OUR
New Catalogue !
YOUNG PEOPLE SOCIETIES
MEN AND WOMEN SOCIETIES
A great variety of
★ STUDY BOOKS
★ BIBLES
★ NOVELS
★ PRINTING
★ RECORDS
BOOKS for the HOME and the SOCIETY

Speelman's Bookhouse
10 Golfdown Dr., REXDALE, Ont.
CH 9-6662
"Children's Bible"
A. De Vries (English) $ 4.95

GOLFSTROOM VIA DE NOORDPOOL

Mogelijkheden voor de scheepvaart van de toekomst?

WARME GOLFSTROOM VIA DE NOORDPOOL?

De befaamde tocht van de atoomduikboot Nautilus, heeft indertijd reeds aan het licht gebracht dat er warme zeestromingen in de wateren van de Noordpool bestonden. Het waren er zelfs twee, dacht men toen. Men heeft deze golfstromen nader bestudeerd en uit gegevens van het Amerikaanse ministerie van Marine blijkt nu, dat het geen twee golfstromen zijn, maar slechts één. Deze ene warme Golfstroom duikt diep onder het ijs van de Noordpool door. Aangezien de koude groter is dan de warmteafgifte van die Golfstroom, bevriest het water er toch. Niettemin brengt het bestaan van deze warme golfstroom de gedachte naar voren van een scheepvaartkanaal via de Noordpool. Indien men n.l. een dam aanlegt in de Behringstraat (zie kaart), en men maakt in deze dam sluizen, plus nog een aantal andere voorzieningen, dan kan men het warmere water van de Stille Oceaan toegang verlenen tot het gebied van de Noordpool. Daar wordt dit warmere water "opgeslorpt" door de golfstroom en door deze vergrote stroom warm water kan het ijs in een bepaalde zone niet meer bevriezen. Op deze wijze zou er dan een natuurlijk kanaal vrij komen voor de scheepvaart. Een scheepvaart via de Noordpool zou de vaartijden tussen een deel van Azië en Europa en Amerika met ongeveer de helft bekorten.

Natuurlijk klinkt het op papier allemaal wel mooi, maar de politiek zal een dergelijk plan voorlopig wel onmogelijk maken, omdat een dergelijke vaarweg te maken krijgt met de invloedssferen van Rusland en Amerika. Indertijd heeft Moskou echter ook al eens een plan geopperd om een dam in de Behringstraat te bouwen en misschien dat onze kinderen het nog eens beleven dat er een scheepvaartweg via de Noordpool tot stand komt.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Charlottetown, P.E.I. (als Home Missionary) E. O. Holkeboer te Transcona, Man.

te Port Alberni, B.C., G. Nonnekes te Jasper Place, Alta.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Vineland, Ont., J. P. Geels te Haarlem C., Nederland.

DE CATECHISMUS PREKEN

Enige tijd geleden heeft onze medewerkster „Saskia" in haar populaire rubriek „Onder de Schemerlamp" gepleit voor herziening (niet voor afschaffing) van de Heidelberger Catechismus. Het doel van haar opmerkingen was kennelijk om de sleur uit te bannen en een oproep te doen uitgaan om meer intens onze eredienst te beleven.

In *Gereformeerd Weekblad* van 10 november 1961 schrijft Ds. D. J. Couvee over hetzelfde onderwerp. Zijn opmerkingen zijn niet tegen „Saskia" gericht, maar behandelen niettemin dezelfde kwestie van een andere zijde. Wij vermoeden, dat velen van onze lezers geinteresseerd zijn in de mening van een ander. Red.

Wanneer ik denk àan de beslist onvoldoende (moest ik niet schrijven slechte?) catechismuspreken, die ik gehoord heb, ook wel van iemand van wiens „vrije stof"-preken ik had genoten, dan is het geen wonder, dat de gemeente zo iemand afstraft met een lege kerk. Ik acht zulke dodende preken voor de jeugd zelfs een gevaar: onheilig zich te vervelen onder heilige klanken, uit door ouders afgedwongen gehoorzaamheid.

Daarom zal de doorgaande reformatie niet moeten gezocht in het wegnemen van het nog velen stichtende troostboek, doch in een herziening van de methode van toelichting.

Wat te zeggen van een dominee, van wie heel de gemeente merkt: hij heeft drie stel en we weten al van te voren wat er komt; bij de „zondag" over de voorzienigheid de paraplu en bij zondag . . .?

Zo ooit, dan moet men voor de preek over dit „geladen" boekje „van 17 bladzijden druks" *studeren*, d.i. er zich met de borst op toeleggen om de draad naar het heden te vinden van uit deze gecomprimeerde heilige Schrift. Láát de taal van de heidelberger verouderd zijn, indien úw taal, úw beelden maar zijn van heden en gij, door niet àlles in één keer te willen zeggen, afwisseling aanbrengt, door nu eens dit, een jaar later dàt speciale bijbelgedeelte als verrassend licht over vraag en antwoord te laten spelen. Zo komen óók in de tweede dienst de 1200 bladzijden van het pure Woord aan hun trek. Juist zònder die gids door het wijde woud van de Schrift, worden licht hele percelen niet of onvoldoede doorkruist. Wie het pad van de catechismus volgt, krijgt pas goed oog voor de volheid der waarheid, voor val en verlossing, voor de Drieënige en de Verlosser, voor zijn lijdensweg en die omhoog, voor doop en avondmaal, voor gebod en voor het nooit genoeg overwogen gebed. Ook Christus' wederkomst kàn nu niemand, het gebaande pad volgend, vergeten, zoals vroeger in de vrije stof wel gebeurde. Dit boek bewaart de eenzijdige voor eenzijdigheid.

Tenslotte: het *tegenover* elkander stellen van belijdenis en Schrift schijnt mij niet juist. Spreekt men niet over vitaminen bijna evenveel als over een hele maaltijd? Het vitaminen-gesprek leidt juist tot het goed geproportioneerde maal. Ja, àls de catechismus een brochure ware van geheel eigen vinding, ja, dàn zou het de bijbel verdringen en niet op de avondkansel passen. Doch het is een zeldzaam voedzaam extract van, een trouw gids in, een wegwijzer telkens weer náár al de 66 geschriften. De echte liefhebbers van de goede catechismuspreek zijn niet de slechtste bijbelkenners.

Ik ontken niet, dat er antwoorden in zijn, zoals over de hemelvaart of de burgerlijke eed, die door de formulering geen vreugde verwekken.

Maar het hangt aan de prediker om ook dan, uitgaande van dit bepaalde „onderwerp", het te plaatsen in het stralend licht van Gods Woord en de betekenis er van te doen zien voor òns, vandaag weinig-hemelsgezinden, wier herhaald ja-ja-ja-ja — hoé vaak neen wordt bevonden.

SCHOOLPLANNEN IN BARRIE, ONTARIO

Op een onlangs gehouden ledenvergadering van de Christian School Society te Barrie, Ont., werd het bestuur opdracht gegeven tot het bouwen van een schoolgebouw met drie lokalen. Men heeft een terrein van 4½ acre gekocht aan Highway 400 en de verwachting is dat het schoolgebouw in September 1962 gereed zal zijn voor de officiele opening.

I.C.C.C. YOUTH RALLY

International Christian youth, the Youth Organization of the I.C.C.C., will hold a Rally at the Oddfellows Hall in St. Thomas, Ontario, on February 17th, 1962. The afternoon meeting will commence at two o'clock, the evening meeting at 8 p.m.

Dr. H. C. Slade, who has just returned from the assembly of the W.C.C. in New Delhi, India, and who is also the President of the Canadian Council of Evangelical Protestant Churches, will speak on "The Ecumenical Movement and the Bible".

Rev. G. Bilkes of St. Thomas will speak on "The Message of the Bible for youth of to-day".

The Theme of the Rally will be "It is written". The film "operation Abolition", will also be shown.

INGEZONDEN

Geachte Redacteur,

In het Kerkelijk Jaaroverzicht in Calvinist-Contact van 12 Januari 1962 komt het volgende bericht voor betreffende ondergetekende:

"Laatsgenoemde werd, na een spreekbeurt in de Chr. Geref. Kerk te Rotterdam Z., het optreden in de Chr. Geref. Kerken niet meer toegestaan, aangezien de Chr. Geref. Kerken niet in volle correspondentie staan met de Chr. Ref. Church."

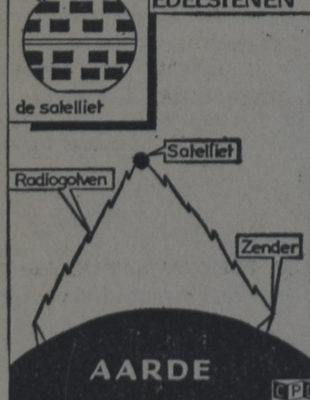
Waar dit bericht vandaan komt weet ik niet, maar het is onjuist. Daarom zou ik rectificatie op prijs stellen. De genoemde spreekbeurt te Rotterdam-Zuid geschiedde op 9 Juli. Op de laatste zondag voor mijn vertrek uit Nederland, n.l. 20 Augustus, ging ik voor in de Chr. Geref. Kerk van Rotterdam-Centrum. Van een besluit dat mij het "optreden" in de (gehele) Chr. Geref. Kerken niet meer zou zijn toegestaan, is mij niets bekend. De synode heeft in 1961 niet vergaderd. Wie anders zou een dergelijk besluit hebben kunnen nemen?

Overigens ben ik nooit "opgetreden". Ik ben Dienaar des Woords, geen toneelspeler.

Met dank voor uw aandacht en hoogachtend, (Rev.) B. Nederlof.

Naschrift van de redactie:

Wij betreuren dat deze onjuistheid in het betreffende overzicht is ingeslopen en wij danken Rev. Nederlof voor de correctie. Red.

EDELSTENEN ROND DE AARDE

Schiet edelstenen de ruimte in! Zo ongeveer zegt Dr. Fisk, de directeur van de Bell-Telefoon Onderzoekingsafdeling. Alleen maar edelstenen, zou echter weinig zin hebben. Die kostbare dingen zijn echter saffieren die op een kunstmaan geplakt moeten worden. Het hele geval komt dan in een baan rond de aarde. Die edelstenen zijn bedoeld als bescherming van de zonnecellen van de satelliet. Deze cellen zijn n.l. de "motor" van een plan om te komen tot een wereldtelefoondienst. Via deze satelliet — en meerdere kunstmanen — is het mogelijk een telefoonverbinding rond de hele wereld tot stand te brengen. De Bell Telephone wil een dergelijk systeem met spoed tot stand brengen, het wil zelfs alle kosten uit eigen zak betalen en die kosten zijn niet mis. Ongeveer 200 miljoen dollar moet er dan op tafel komen.

Application of C.L.A. dismissed by Ontario Labour Relation Board

IV.

The Christian Labour Association of Canada had again applied for certification as a collective bargaining agent, this time for the employees of Tange Company Ltd. in Trenton, Ont. The Ontario Labour Relations Board has dismissed this application.

It now remains for us to determine the applicant's position on the evidence in this case. Having regard to the testimony of Mr. Fuykschot in the Bosch & Keuning Case, the contents of its original constitution and the reasons given for the origination of the C.L.A.C., the conclusion is irresistible that, at the time of the Bosch & Keuning Case, the C.L.A.C. was intended to be, and was, a sectarian organization restricted to members of the Christian faith.

Without any amendment to the constitution having been made since his testimony some four years earlier, in the **Bosch & Keuning Case**, Mr. Fuykschot again entered the witness box in the **Woodbridge Case** and contrary to his earlier testimony stated that a Mohammedan would be admitted to membership and that 'no person is asked what church he belongs to'. The Board in the **Woodbridge Case** not only refused to accept this statement at its face value but also refused to accept at face value certain documentary evidence in the form of a resolution of the National Executive Committee that the C.L.A.C. did not require prospective members to profess adherence to a religious doctrine as a condition of membership. In referring to this resolution, the Board commented that,

> It does not, and indeed cannot. disclose that no such condition was enforced in the past. Indeed, as we have seen there was evidence before the Board, that such condition was insisted upon in 1954.

The Board then found that,

> Having regard to the divergent testimony of Mr. Fuykschot . . . the remarks of this Board in the **Bosch & Keuning Case**, the strong views in regard to the doctrinal foundation of the Association entertained by what appears to have been a substantial group of its members, and the fact that at none of the conventions of the Association since 1954 has any attempt been made to amend the language of the membership provisions of the constitution, we are unable to say that our doubts as to the true intention of the Association, and therefore of the applicant, in regard to membership requirements have been removed. In view of these considerations and the fact that there is no established practice to show that persons have been admitted to membership without regard to creed, the case falls squarely within the principles set out in the **Gaymer & Oultram Case** and the **Ottawa Citizen Case** . . .

In reviewing the evidence quoted in the Board's reasons in the **Woodbridge Case**, it is also significant to note the contents of a document described as "The Guide", the official publication of the C.L.A.C., which appears to give some indication of the philosophy of the organization. Of particular interest is the portion referring to dual membership.

> REGARDING DUAL MEMBERSHIP
>
> A. Dual membership is understood to mean the holding of membership in two labour organizations simultaneously, one of which is committed to adherence to Christian social principles as taught in the Bible (CLAC) while the other is not so committed, claiming instead neutrality concerning commitment to any **religious principles.** (emphasis added).
>
> B. Such dual membership is considered to be an inconsistency in the life of the Christian worker who practices it, particularly if the so-called neutral union of which he is a member is guilty of practices which conflict with the Christian social principles to which he is personally committed.
>
> C. The CLAC takes the position that such dual membership cannot be indefinitely tolerated and that such a member may be expelled by the Board of a local in case he carries on activity conflicting with the principles, aims, and objectives of the CLAC after having been warned. An expelled member has the right to appeal to the National Executive Committee, Art. VI, par. 4 of the Constitution.

It is now material to consider the evidence relating to the practices and policies of the C.L.A.C. since the **Woodbridge Case.** While the C.L.A.C. has amended some of the membership provisions of its constitution, it has as it says still insisted on the retention of the references to the Bible "so that there would be no question in the future as to what principles the C.L.A.C. was committed to". The constitution expressly incorporates Biblical principles "as taught in the Bible", and refers to the Creator, to Divinely given law and to the requirement and practice of prayer, psalm-singing and scripture reading at its meetings. Also looking at its rules relating to dual membership as quoted in the **Woodbridge Case**, it is significant that, unlike a "neutral organization" it "is committed to adherence to Christian social principles as taught in the Bible . . . while the other is not so committed claiming instead neutrality concerning commitment to any **religious principles**". (emphasis added).

While the constitution says that "no applicant should be refused by reason of colour, creed, race or national origin", it is nevertheless open to the construction that a member may still be suspended for reasons based on creed. In this regard it states that "a member may be suspended by the Board of a local by reason of violation of the pledge at the time he applied for membership". The pledge, of course, requires the person to uphold a constitution, which incorporates Christian social principles "as taught in the Bible", and which provides for the religious accompaniments of prayer, psalm-singing and scripture reading at meetings. It is quite clear that if a person defaults on his pledge he cannot be nominated for office and he is subject to suspension from membership. But does this pledge require a person to accept and subscribe to religious principles as a condition of membership? While the language in the original constitution might have been considered as disclosing an ambiguity on this point, its application at the time of the **Bosch & Keuning Case** was explained in unequivocal terms by Mr. Fuykschot, when he testified that a Mohammedan would not be admitted to membership in the C.L.A.C. Later, at the time of the Woodbridge Case Mr. Fuykschot asserted in effect that a contrary interpretation should be given to this language. In spite of this obvious difficulty as to the meaning of the constitution, it is apparent that no real effort has yet been made to clarify the language of the constitution and to set out the requirements of membership in clear and unequivocal terms. Indeed, it seems evident that the C.L.A.C. has resisted any amendment to its constitution. Since the **Bosch & Keuning Case** it has amended its constitution in only a minor way. If the matter was as simple and clear as the witnesses would have us believe why was it not incorporated into the constitution? By comparison the constitution of the Christian Trade Union of Canada, placed in evidence by the applicant, appears to express the matter clearly and unequivocally when it states,

> It is not and shall not be a condition of eligibility for membership in the C.T.U. of C. or any local union affiliated therewith, that any applicant shall profess to be a member of or adherent to any religious denomination or organization or subscribe to any particular religion, doctrine, belief or creed.

Also, and probably of more importance, there is nothing in the remaining provisions of this constitution to qualify or detract from these words. Further, while the latter constitution purports to apply "Christian principles" in collective bargaining, there is no reference to the Bible nor to the Creator, or Divinely given law, nor to the requirement of prayer, psalm-singing or scripture reading as there is in the constitution of the C.L.A.C.

It will be noted that the Board examined the character of the Christian Trade Unions of Canada in the **Harm Schilthuis & Sons Case** in March, 1959. (Board file 17088-59). On the basis of the evidence before it, including the constitution containing the clause quoted above, it found that the Christian Trade Unions of Canada were entitled to certification as a trade union under the Act. Since the latter case, the Board has had occasion to certify the same organization in several other cases.

The existence of clear evidence in the **Bosch & Keuning Case** that the C.L.A.C. did discriminate because of creed must necessarily place a heavy onus upon the association to satisfy the Board by some form of concrete and persuasive evidence that it in fact does not discriminate on the basis of creed. In looking at the evidence before us, it is our view that, apart from several very minor amendments to its constitution, and the reiteration by interested witnesses of what amounts to the same verbal denials of discrimination, the case of the C.L.A.C. remains substantially the same as it was in the **Woodbridge Case.** Also, as in the **Woodbridge Case,** there is no evidence of any practice that persons of different faiths have in fact been admitted to membership. Further as in the latter case, the evidence is destitute of any firm and unequivocal proof that the C.L.A.C. has made any real transition of character from its position at the time of the **Bosch & Keuning Case.** On the contrary, the evidence and lack of it in this case, when construed with the evidence referred to by the Board in the two earlier cases, leads us to the same conclusion reached by the Board in the **Woodbridge Case.**

In the result and for the foregoing reasons, the application must be dismissed.

"L. A. MacLean"
for the Board

November 13, 1961.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.
HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
LUTHERS WERKEN.
MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
MOEILIJKE KINDEREN.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.
KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.
OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.
UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)
KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)
BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)

Voor 2 abonnees:

A PREY TO SATAN, door C. Sluys.
IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.
LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.
GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

Werft abonnees voor CALVINIST-CONTACT

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door:

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....